

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

အရှင်ဣန္ဒြိယ(သျှင်မိုးဝေ)

ဗုဒ္ဓဿ ပူဇံ မဟာတေဇဝန္တော

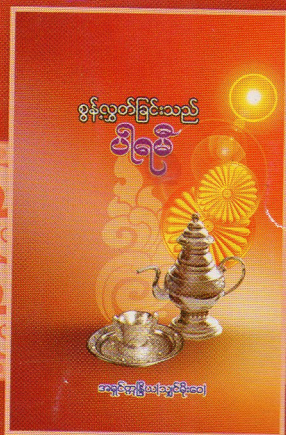
ဘုရားကိုးကွယ်၊ တန်ခိုးကြွယ်၊ အပါယ်မကျ ချမ်းသာရ။

ဓမ္မဿ ပူဇံ မဟာပညဝန္တော

တရားကိုးကွယ်၊ ပညာကြွယ်၊ အပါယ်မကျ ချမ်းသာရ။

သံဃဿ ပူဇံ မဟာတေဇဝန္တော

သံဃာကိုးကွယ်၊ ဥစ္စာကြွယ်၊ အပါယ်မကျ ချမ်းသာရ။

ဓမ္မစက္ခုစာစဉ်(၁)

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)
(ဒုတိယအကြိမ်)

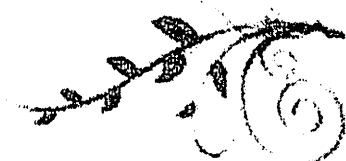
ကောလ
၁၃၇၅

ခရစ်
၂၀၁၃

ဓမ္မဗိမ္ဗူ

လဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ

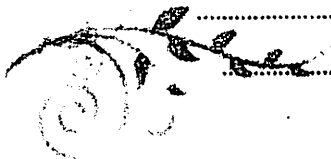
.....

.....

.....

.....

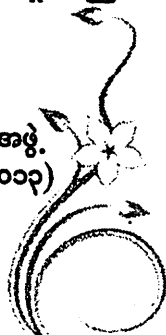
.....

.....

ဓမ္မစက္ခုအဖွဲ့ဝင်များ နှင့် ဓမ္မစက္ခုစာပန်းကုံး
အလှူရှင်များအတွက် ဓမ္မဒါနအဖြစ် ဖြန့်ဝေသော
စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ စာအုပ်ငယ်အား ရေးသား
ချီးမြှင့်ပေးသည့် ဓမ္မစက္ခုအဖွဲ့ နာယကဆရာတော်
အရှင်ဣန္ဒြိယ(သျှင်မိုးဝေ) နှင့် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ်
အုပ်ရေ(၁၀၀၀) လှူဒါန်းပေးသော မဟာမြိုင်(နဝဂံသုခ)
မိသားစု၊ အမှတ်၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဓမ္မစက္ခုအဖွဲ့
(၂၁-၈-၂၀၁၃)

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ပါရမီအမှု မဖြစ်မနေပြု	၁
၂။	လူငယ်သူမေဓာ	၆
၃။	ဖြစ်လျှင်ပျက်ခြင်း ဉာဏ်အမြင်ရှင်း	၁၁
၄။	တစ်စတစ်စ စွန့်ခွဲမှ	၁၆
၅။	စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ	၂၀
၆။	ပါရမီ၏အစွမ်းသတ္တိ	၂၂
၇။	ဒီပင်္ကရာဘုရား ကြွတော်မူလာ	၂၄
၈။	ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်အကြံ	၂၇
၉။	ပါရမီဖြည့်ဖက် လိုအပ်ချက်	၂၈
၁၀။	ဗျာဒိတ်စကား နာခံကြား	၃၀
၁၁။	စွန့်လွှတ်စွမ်းအား ပါရမီ(၁၀)ပါး	၃၆
၁၂။	နိဗ္ဗာန်ခရီး လမ်းမကြီး	၄၀
၁၃။	လှူဒါန်းခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်ခြင်း	၄၅
၁၄။	လှူတာကို ယူတယ်လို့မှတ်	၄၆
၁၅။	ဒါနအမျိုးအစား(၂)ပါး	၄၉
၁၆။	စေတနာ(၃)တန် ဒါနမှန်	၅၀
၁၇။	ဒါနပါရမီဖြင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းများ	၅၃

၁၈။ နှစ်ပါးတွဲ ဒါနများ	၅၄
၁၉။ ဓမ္မဒါနအမှုများ	၅၅
၂၀။ အာမိသဒါနအစုများ	၅၇
၂၁။ အလှူ(၂)မျိုးနှင့် တန်ဖိုး	၅၈
၂၂။ အလှူ(၃)မျိုးနှင့် တန်ဖိုးများ	၆၁
၂၃။ အလှူကောင်း(၅)မျိုး	၆၄
၂၄။ သူတော်ကောင်းအလှူ(၅)မျိုး	၆၅
၂၅။ အလှူဆိုး(၅)မျိုး	၆၆
၂၆။ ငွေမကုန်သောအလှူ(၅)မျိုး	၆၆
၂၇။ အလှူ(၈)မျိုးနှင့် တန်ဖိုးများ	၆၇
၂၈။ မြင့်မြတ်အလှူ(၈)ပါး	၆၈
၂၉။ တရားသောအလှူနှင့် မတရားသောအလှူ	၆၉
၃၀။ အလှူအကျိုး မြတ်နိုးဖွယ်	၆၉
၃၁။ လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့အလှူ	၇၁
၃၂။ အလှူစင်ကြယ်ခြင်း(၄)မျိုး	၇၂
၃၃။ သဒ္ဓါဓာတ်၏အစွမ်း	၇၅
၃၄။ သဒ္ဓါဓာတ်ဖြင့် ယုံကြည်ခြင်း	၇၇
၃၅။ သဒ္ဓါရှိမှ စွန့်လွှတ်ကြ	၈၀

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ... ပါရမီ

ပါရမီအမှု မဖြစ်မနေပြု

မနက်ဖြန်လပြည့်နေ့ နံနက်ခင်းမှာ ဒီပင်္ကရာ
မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာ(၄)သိန်းတို့ မြို့တွင်းသို့
ဆွမ်းခံကြွတော်မူမည့်သတင်းစကားကြောင့် ရန္တာဝတီမြို့နေ
ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးဟာ လပြည့်အကြို အဖိတ်နေ့မှာ
မြို့တွင်းသန့်ရှင်းပြင်ဆင်မှုတွေကို စုပေါင်းပြုလုပ်နေကြ
ပါတယ်။

အချို့က ဘုရားအမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်တွေအတွက်
ဆွမ်းလောင်းဓမ္မာရုံတွေ အလျင်အမြန် ဆောက်လုပ်နေသလို
အချို့ကလည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲအခွင့်အရေးမှာ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်လှစွာသော မြို့လုံးကျွတ် 'အသဒိသမဟာဒါန'

၂ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ပိုးဝေ)

အလှူပွဲကြီးကိုပြုလုပ်ဖို့ မဏ္ဍပ်ကြီးတွေ အပြိုင်ထိုးသူတွေက
ထိုးလို့ တစ်မြို့လုံးမှာ အင်မတန် စည်ကားနေကြပါတယ်။

အမျိုးသမီး ဥပါသိကာတွေကလည်း ဓမ္မာရုံ၊
မဏ္ဍပ်တွေထဲမှာ နူးညံ့သန့်စင်တဲ့ကြာညို၊ ကြာဖြူစတဲ့
ပန်းတွေကို ကြံ့ဖြန့်ခင်းခြင်း၊ နံ့သာမျိုးလေးပါးနဲ့ လိမ်းကြံခြင်း၊
အေးမြချိုမြိန်တဲ့ ရေပြည့်အိုးတွေ တည်ထားပြီး မြစိမ်းရောင်
ငှက်ပျောရွက်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ခြင်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို တပျော်
တပါး ပြုလုပ်နေကြတယ်။

တရားဟောမဏ္ဍပ်ကြီးထဲမှာလည်း ဗိတာန်
မျက်နှာကြက်တွေမှာ ရွှေကြယ်၊ ငွေကြယ်၊ ပတ္တမြား
ကြယ်တွေ စီခြယ်လို့၊ နံ့သာပန်းဆိုင်၊ ရတနာပန်းဆိုင်တွေကို
အပြိုင်းပြိုင်း ချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။

ပြီးတော့ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ မြို့တွင်းလမ်းဆား
ဝဲယာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငှက်ပျောပင်၊ ငှက်ပျောရွက်၊
ရေပြည့်အိုးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ပြီး တံခွန်ကုက္ကားတွေ
အပြည့်စိုက်ထူထားကြပါတယ်။

ဒီပင်္ကရာဘုရား ကြွတော်မူလာမည့်လမ်းကို
မျှော်ရည်မှန်းရင်း မြို့တွင်းမြို့ပြင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ရေတိုက်စားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးတွေကို မြေဖို့သူကဖို့၊
ညွှန်ပျောင်းထူထပ် မညီညွတ်တဲ့လမ်းတွေကို ညှိသူကညှိ၊

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃

ပုလဲနှိုင်းတူ သဲဖြူဖြန့်ခင်းသူကခင်း၊ ပန်းပေါက်ပေါက်
 ကြဲဖြန့်သူကဖြန့်၊ အသီးနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ငှက်ပျောပင်၊
 ရွက်လှပန်းပင်တွေ စိုက်သူကစိုက်နဲ့ ဒါနုပရိကံဖြစ်တဲ့
 ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စ၊ ဓမ္မဝေယျာဝစ္စ၊ သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စအမှု
 ကိစ္စတွေကို တပျော်တပါး စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ သူတစ်ပါး
 ခိုင်းမှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဉာဏ်အသိ အဖော်ရှိလို့
 ပြုလုပ်နေကြတာဟာ ရမ္မာဝတီတစ်မြို့လုံးက ပြည်သူ
 လူထုတစ်ရပ်လုံးနီးပါးပါပဲ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားအလောင်းလျာ
 သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ ကောင်းကင်ခရီး ဈာန်ယာဉ်စီးရင်း
 ရမ္မာဝတီမြို့ပေါ်နားကို ရောက်ရှိလို့လာပါတယ်။ မြို့သူ၊
 မြို့သားတွေဟာ တညီတညွတ် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ
 ပျော်ပျော်ပါးပါး တခြားအလုပ်မှန်သမျှကို နောက်ကောက်
 ချန်ထားလျက် လမ်းကို ပြုပြင်တန်ဆာဆင်နေတဲ့ ရှုမဝ၊
 အလှပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့တူတဲ့မြင်ကွင်းကို မြင်ရတော့
 ဈာန်ခရီးကိုရပ်နားရင်း၊ မြေပြင်ပေါ်ခြေစုံချ၊ ဆင်းကြွ
 တော်မူပြီး ...

“အို မြို့သူမြို့သား လူအများတို့ ... သင်တို့ဟာ
 တခြားအလုပ်တွေကို ဆားချိတ်ထားပြီး နှစ်သက်ရွှင်လန်း
 ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ဘာကြောင့် လမ်းကိုပြုပြင် တန်ဆာ

၄ ■

အရှင် ကုဠိယ (သျှင်မိုးဝေ)

ဆင်နေကြတာလဲ” လို့ မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်ပါတယ်။

မြို့သားတွေက...

“ဗုဒ္ဓေါ လောကေ အနုတ္တရော၊

ဒီပင်္ကရောနာမ သော ဇီနော၊

ဥပ္ပဇ္ဇိ လောကနာယကော၊

တဿ သောဓိယတိ မဂ္ဂေါ”

“အို ... အရှင်ရသေ့၊ လောက၌ တုဘက်ပြိုင်ကင်း
မာရ်ငါးစင်းကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော၊ တစ်လောကလုံး
ညွတ်ရုံးဦးခ၊ အထွတ်ဆုံးကျသော ဒီပင်္ကရမြတ်စွာဘုရား
ရှင်သည် ပွင့်ထွန်းတော်မူနေပြီ။

ထိုအရှင်မြတ်ဘုရား ချမ်းသာစွာ ကြွသွားတော်
မူရန်အလို့ငှါ အကျွန်ုပ်တို့ဟာ လမ်းခရီးကို ပြုပြင်
တန်ဆာဆင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေကြတယ်။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ မြို့သူမြို့သားတွေထံက
အဖြေစကားထဲမှာ “ဘုရား” ဆိုတဲ့ အသံလေးကို ကြား
လိုက်ရတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့်တုန်လောက်အောင်
ကြက်သီးထရင်း စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးလန်းဆန်းကာ ပီတိ
အကြိမ်ကြိမ် ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သလို ခံစားရပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရင်တွင်းမှာမဆုံလို့ ပျို့အန်
ထွက်ကျလာသည့်ပမာ နှုတ်တော်ကနေ “ဘုရား”၊

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၅

“ဘုရား”၊ “ဘုရား” ရယ်လို့ ရေရွတ်မြွက်ဆိုမိလျက်သား ဖြစ်သွားပြီး အလွန်အလွန် ရွှင်ပြုံးချမ်းသာလွန်းလှတဲ့ ‘စေတသိကသုခဝေဒနာ’ကို ရရှိခံစားတော်မူပါတယ်။

ဪ... ‘အချိန်အခါလို့ခေါ်ကာလပညတ်တရားနဲ့ အလောင်းတော်မြတ်ရဲ့သန္တာန်မှာ ဆာလောင်နှိုးဆော်နေ ခဲ့တဲ့ ပါရမီနှလုံးသားဓာတ်တို့ဟာ ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်၊ ဒီမြို့ နေရာပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကများ ချိန်းချက်ထားပါဘိ’ လို့ မေးရမလိုပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့... ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်း တော်မူတဲ့အချိန်ဟာ လူတွေရဲ့ အသက်တမ်း အနှစ် တစ်သိန်း ရှည်ကြာချိန်ပါ။ သို့ပေမယ့်လို့ အလောင်းတော် ရသေ့မြတ်ဟာ တောထွက်ရသေ့ဝတ်ပြီး ရရှိထားတဲ့ ဈာန်အဘိညာဉ်တွေနဲ့ မွေ့လျော်ကာ လူ့ရုပ်ဌာနေကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကောင်းကင်နဲ့ တောအရပ်ထဲမှာပဲ ဈာန်ယာဉ်စီးပြီး လှည့်လည်ကျက်စား သွားလာနေထိုင်ခဲ့ တာပါ။

ဒါ့ကြောင့် လူ့ရုပ်ဌာနေမှာ ဘုရားပွင့်တော်မူ လာတာ၊ တရားဦးမွေ့စကြာ ဟောတော်မူတာတွေကို မသိနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ အခုလို ရမ္မာဝတီမြို့သူမြို့သားတွေထံ ဘုရားရှင် ကြွတော်မူလာလို့ မြို့သားတွေ လမ်း ပြင်ဆင်

နေခိုက်နဲ့ကြုံလိုသာ ‘ဘုရား’ ဆိုတဲ့ သတင်းစကား
အခွင့်ထူးကို ကြားသိလိုက်တာပါ။

အလောင်းတော်ရသေ့မြတ်ဟာ တဒင်္ဂအတွင်းမှာပဲ
‘ဘုရား’ဆိုတဲ့ စကားသံအထူးက သူ့ရင်တွင်းက အရင်းခံ
ပါရမီစိတ်ဓာတ်ကို ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား
တာကြောင့် အတိတ်က ဖြတ်သန်းခဲ့သမျှ အရိပ်ပမာ
ဘဝခရီးလမ်းရဲ့ တောတန်းရှည်ကြီးဆီသို့ ပြန်လည်
ငေးမောရင်း မျှော်တွေးကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

xxxxxxxxxx

(၂)

လူငယ်သုမေဓာ

“အမောင်သုမေဓာ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်မျိုးနဲ့အတူ
လိုက်တော်မူလှည့်ပါ”

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ရက်သတ္တ
ပတ်မျှသာ ကြာသေးတယ်။ မိဘနှစ်ပါး သက်ရှိထင်ရှား
ရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်တော်ထိန်းရာထူး ယူထားတဲ့
ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းကြီးဟာ လက်ထဲမှာ စာဖိုင်တွဲကြီး
တစ်ခုကို ပွေ့ပိုက်ရင်း သုမေဓာမျိုးရိုးထဲက တစ်ဦးတည်း
သောသား မောင်သုမေဓာလေးကို သူ့နောက်လိုက်ဖို့
ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၇

မောင်သုမေဓာလည်း အိမ်တော်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းကြီး အခုလိုလာခေါ်တာ အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ပြောစရာရှိလို့ဖြစ်မယ်တွေးပြီး ထွေထွေထူးထူး မေးမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်း ထလိုက်သွားခဲ့တယ်။

ဘဏ္ဍာတော်စိုးကြီးက မောင်သုမေဓာလေးရဲ့ မိဘ၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ထားရှိခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းတွေ ရှိရာကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ လျှို့ဝှက်ခန်းတွေထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာက အရောင်အလျှံတွေ တဖိတ်ဖိတ်ထနေတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေ၊ ပုလဲလုံးတွေဟာ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးစုံနဲ့ ပိုင်ရှင်အသစ်ဖြစ်သူ မောင်သုမေဓာလေးကို အပြုံးပန်းတွေ အစီအရီဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသလိုပါပဲ။

ဘဏ္ဍာတော်စိုးကြီးလည်း မောင်သုမေဓာလေး အရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ရတနာသေတ္တာတွေထဲက ပစ္စည်းမျိုးစုံကို လက်ညှိုးထိုးရင်း အသင့်ပါလာတဲ့ စာဖိုင်ဟောင်းကြီးကို ဖွင့်ကာ “အရှင် ... သုမေဓာ၊ ဒီရွှေ၊ ဒီမျှ ခေတ်တန်ကြေး အဖိုးထိုက်တဲ့ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ အရှင့်အမေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပါ။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ အရှင့်အဖေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပါ။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ အရှင့်ရဲ့အဘိုး၊ အဘွားတွေအထံက အရှင့်မိဘ

၈ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)

နှစ်ပါး အမွေဆက်ခံရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေကတော့ အရှင်ရဲ့အဘေးတွေအထံက...။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ အရှင်အဘီတွေအထံက.....။

စာဖိုင်အဟောင်းကြီးထဲက ရှိရှိသမျှ ရွှေ၊ ငွေ စာရင်း မှတ်တမ်းတွေကို လှန်လှောရင်း ရတနာသေတ္တာတွေကို စစ်ဆေးပြီး ဘဏ္ဍာတော်စိုးကြီးက တစ်ခုချင်းစီ ရေတွက် ပြနေတာပါ။

အရှင်မင်းသား ဒီရတနာပစ္စည်းအားလုံးရဲ့ ကာလ တန်ကြေးဟာ သိန်းသန်းကုဋေ အဖိုးထိုက်တန်ပါတယ်။ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေအားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်အသစ်ဟာ ဒီကနေ့၊ ဒီအချိန်ကစလို့ ‘အရှင်သုမေဓာ’ပါပဲ။ အရှင်ရဲ့ အလိုကျ ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေအားလုံးကို စီမံအသုံးပြုတော် မူပါ”။

ဘဏ္ဍာစိုးကြီးရဲ့ ရေရွတ်၊ ပြောဆိုနေသံတွေဟာ ပြီးဆုံးလို့ သွားခဲ့ပါပြီ။ စကားသံတွေ ရပ်စဲသွားပြီမို့ ရတနာသိုက် တိုက်ခန်းကြီးထဲမှာ တဒဂံအတွင်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပါတယ်။

မောင်သုမေဓာလေးရဲ့ နားထဲမှာတော့ ဘဏ္ဍာ တော်ထိန်းကြီးပြောနေတဲ့ စကားတွေအားလုံးထဲက “ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ ... ဒီရတနာပစ္စည်းတွေ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၉

ကတော့ ...”ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ခုချိန်ထိတိုင် အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကြားနေရဆဲပါ။ ခဏအကြာမှာတော့ မောင်သုမေဓာလေးဟာ ‘ကောင်းပါပြီ၊ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး’လို့ ပြောဆိုရင်း ဘဏ္ဍာစိုးကြီးအပ်နှံတဲ့ ပစ္စည်းမှတ်တမ်းကို လက်ခံယူ လိုက်ပါတယ်။

မောင်သုမေဓာလေးဟာ ဘဏ္ဍာတိုက်တွေထဲက ရှိရှိသမျှ ရတနာပစ္စည်းအသီးသီးတွေရဲ့ စာရင်းမှတ်တမ်း စာအုပ်ကို လက်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်းက နေရာမရွေ့ သေးဘဲ အခုလို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိတယ်။

“ဪ... သွားလေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အဖေနဲ့အမေ၊ အဘိုးနဲ့အဘွား၊ ဆွေမျိုးခုနစ်ဆက်လုံးဟာ ဤမျှများပြား လွန်းလှတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အပတ်တကုတ် ရှာဖွေ အားထုတ်ကြပြီးတော့ သူတို့နောက်ကို တစ်ကျပ်၊ တစ်ပြား မျှ ပါအောင် မယူဆောင်သွားနိုင်ကြပါလား။

ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အဖေနဲ့ ငါ ကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာ ငါ့မိဘဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ကျပ်၊ တစ်ပြားမျှ မကျန်ရစ်ရလေအောင် ယူဆောင်သွားနိုင်ဖို့ ငါ လုပ်ဆောင် သင့်တယ်”။

မောင်သုမေဓာလေးဟာ အခုလို အရွယ်ငယ်စဉ်

တုန်းမှာပဲ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့်
မိဘမျိုးရိုးထဲက ပုဏ္ဏားတို့တတ်သင့်တဲ့ ဗေဒင်ပညာနဲ့ သဒ္ဒါ၊
ဆန်းစတဲ့ ကျမ်းတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် သင်ယူ
တတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်ရည်ဥပဓိကလည်း ခန့်ငြားချောမောသလို၊
ဥစ္စာဓနလည်း ပေါကြွယ်ဝသူဖြစ်လေတော့ လောက
မျက်နှာကြက်အပေါ်မှာ ကနုတ်ပန်းခက်အလှတွေနဲ့
ဆင်ယင်ခြယ်သထားသလို အစစအရာရာ ဘဝပြည့်စုံ
လှပနေသူပါ။

ဒါကြောင့် မောင်သုမေဓာဟာ တခြားစီးပွား၊
လူမှုတွေကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားတော့ခြင်းမရှိဘဲ တစ်နေ့ပြီး
တစ်နေ့ သူ့နားထဲမှာ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးပြောခဲ့တဲ့ 'ဒီရတနာ
ပစ္စည်းတွေကတော့...' ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား
စဉ်းစားရင်း အဖြေရှာနေခဲ့မိတယ်။

သူ့လက်ထက်မှာ မိဘ၊ ဘိုးဘွားတွေ ရှာဖွေ
စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာအပေါင်းကို သူ့နောက်လိုက်ပါ
နိုင်အောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ယူဆောင်သွားနိုင်မလဲ' ဆိုတဲ့
မေးခွန်းရဲ့အဖြေကိုလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင်
စဉ်းစားနေမိတယ်လေ။

မကြာတော့မယ့် အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ သူလည်း

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၁၁

မိဘနှစ်ပါးလို အဘိုးတွေနဲ့အဘွားတွေလို သူ့အဘေးတွေနဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ခုနစ်ဆက်လုံးလိုပဲ အရာအားလုံးကို ရက်ရက်ရောရော (မစွန့်ချင်လည်း) စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှ လက်ချည်းဗလာအဖြစ်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ယူမသွားနိုင်မှာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတယ်လေ။

ဘုရားဟောကျမ်းဂန်တွေထဲမှာ ‘အဿကော လောကော သဗ္ဗံ ပဟာယ ဂမနီယံ-ဒီလူသားတွေ အားလုံးဟာ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးသွားရမှာ’ ပဲတဲ့။

ဒါကြောင့် သူကြံစည်စဉ်းစားလို့ ရသမျှနည်းလမ်း တွေနဲ့ သူ့အိမ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ အလှူဒါနမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလုပ်လှူဒါန်းနေမိတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မောင်သုမေဓာဟာ နေအိမ် အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင် နေရင်း ဘဝသံသရာကပါလာတဲ့ ပညာပါရမီအစွမ်းနဲ့ အခုလို စူးစမ်းဆင်ခြင် စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

ဖြစ်လျှင်ပျက်ခြင်း ဉာဏ်အမြင်ရှင်း

“ဘဝသစ်မှာ ဖြစ်လာရခြင်း (တစ်ဖန်မွေးဖွားခြင်း)သည် ဆင်းရဲလှပေ၏။ ရရှိထားသော ဘဝခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးရခြင်း(သေဆုံးခြင်း)သည်လည်း ဆင်းရဲလှ၏။

၁၂ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ဖိုးဝေ)

အိုခြင်းတရားသည် လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍
တွေတွေဝေဝေ သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲလွန်းလှ၏။
ဒါကြောင့် မွေးဖွားခြင်း၊ အိုမင်းခြင်းသဘောရှိသောငါသည်
မသေခင်မှာ မအိုရာ၊ မသေရာ အငြိမ်းဓာတ် နိဗ္ဗာန်တရားမြတ်
ကို ရှာသင့်လှပေ၏။

ကျင်ငယ်၊ ကျင်ကြီး၊ ပြည်၊ သွေး၊ သည်းခြေ၊
သလိပ်၊ ခွဲ၊ တံတွေး၊ နှပ် စသော အထူးထူးသော အပုပ်
မျိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နေသော ဤကိုယ်ကောင်ပုပ်ကို ငါသည်
မငဲ့မကွက် အလိုမရှိဘဲ ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှတ်၍
သွားနိုင်ပါမူ ကောင်းလှပေမည်။

ထိုအငြိမ်းဓာတ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း ခရီး
လမ်းသည် ဧကန်စင်စစ် ရှိပေမည်။ ထိုလမ်းသည် မရှိဘဲ
နေခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဘဝအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ရန်
အလိုငှါ ထိုနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းခရီးကောင်းကို ငါ
ရှာဖွေပေတော့အံ့။

(၁) လောက၌ ဆင်းရဲတရား ထင်ရှားရှိလျှင်
ချမ်းသာတရားလည်း ထင်ရှားရှိသကဲ့သို့...

ဝဋ်ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းထင်ရှားရှိသော် ဝဋ်ဒုက္ခ မဖြစ်ခြင်း
(နိဗ္ဗာန်)လည်း ထင်ရှားရှိမည်သာတည်း။

(၂) လောက၌ အပူရှိလျှင် အအေးလည်း ရှိရ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၁၃

သကဲ့သို့ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးသုံးပါး ထင်ရှားရှိလျှင် မီးငြိမ်း (နိဗ္ဗာန်)တရားလည်း ထင်ရှားရှိပေမည်။

(၃) လောက၌ မကောင်းမှုတရားထင်ရှားရှိလျှင် ကောင်းမှုတရားလည်း ထင်ရှားရှိသကဲ့သို့ ... မွေးဖွားခြင်းတရားထင်ရှားရှိသော် မမွေးဖွားရာ(နိဗ္ဗာန်)လည်း ထင်ရှားရှိပေမည်။

အဲ့သလို လောကကိုဆန့်ကျင်တော်လှန်ပြီး စွန့်လွှတ် နိုင်ပါမှ လောကကမ်းတစ်ဖက် နိဗ္ဗာန်(ချမ်းသာ) တရားထူး တရားမြတ်ကို ရရှိနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားပြီးတဲ့အခါမှာ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဓမ္မရှိရာကို သိပါလျက်နှင့် ကျင့်သုံးခြင်းမပြုပါက ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာဖြစ်ကြောင်း ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် နည်းလမ်းကောင်း ကိုလည်း အခုလို စဉ်းစားကြံစည်တော်မူပြန်ပါတယ်။

(၁) အကယ်၍ ... မစင်တွင်းမှာ ကျရောက်ပြီး မစင်ငြိကပ်နေသူသည် သူ့မျက်စိရှေ့မှာကြည်လင်သော ရေကန်ကြီးကို မြင်ရပါလျက် ထိုရေကန်ကြီးသို့ သွားရန် လမ်းကို မရှာဖွေမိပါက ရေကန်ကြီး၏ အပြစ်မဟုတ်။ ထိုလူညံ့၏အပြစ်သာ ဖြစ်ရာသကဲ့သို့...

ထို့အတူ ကိလေသာအညစ်အကြေးတို့ကို ဆေး

လျှော်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသောရေကန်ကြီး ထင်ရှားရှိပါလျက် ထိုရေကန်ကို မရှာဖွေမိပါက ရေကန်၏အပြစ် မဟုတ်ပေ။

(၂) အကယ်၍ ... ရန်သူတို့ ဝိုင်းရံထားခြင်းကို ခံရသူသည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရာ လမ်းပေါက်ရှိပါလျက်နှင့် ထွက်သွားခြင်းမပြုလျှင် လမ်း၏အပြစ်မဟုတ်။ ထိုလူညံ့၏အပြစ်သာ ဖြစ်ရာသကဲ့သို့...

ထို့အတူ ကိလေသာရန်သူတို့လက်မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဂ္ဂင်လမ်းကြီး ထင်ရှားရှိပါလျက် ထိုလမ်းသို့ မသွားပါက လမ်း၏အပြစ် မဟုတ်ပေ။

(၁) အကယ်၍ အနာရောဂါ ဖြစ်ပွားနေသူသည် ဆေးဆရာကောင်း ထင်ရှားရှိပါလျက် ထိုရောဂါကို မကုစားခဲ့လျှင် ဆေးဆရာ၏အပြစ်မဟုတ်။ ထိုလူညံ့၏အပြစ်သာ ဖြစ်ရာသကဲ့သို့...

ထို့အတူ ကိလေသာအနာရောဂါတို့ဖြင့် အနှိပ်စက်ခံနေရသူသည် ကိလေသာငြိမ်းကြောင်း မဂ္ဂင်လမ်း၌ ကျွမ်းကျင်သောဆရာကို မရှာဖွေပါက ဆေးဆရာ၏အပြစ်မဟုတ်တော့ပေ။

အလောင်းတော် သုမေဓာဟာ နောက်တစ်ဖန် မိမိ၏ဘဝခန္ဓာနှင့်အတူ မိမိပိုင်စည်းစိမ်ဥစ္စာများ အပါအဝင်

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၁၅

အရာအားလုံးကို မငဲ့မကွက်စွန့်ပစ်မှသာ ထာဝရချမ်းသာရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို အခုလို ပညာ ဖြင့်ပူးပေါင်းကာ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တော်မူပြန်ပါတယ်။

(၁) လောက၌ လှပချင်သူ လူတစ်ယောက်သည် လည်၌ဆွဲအပ်သော စပ်ဆုပ်ဖွယ်အကောင်ပုပ်ကို ဖြေချွတ်၍ အလိုရှိရာသို့ ချမ်းသာစွာ သွားသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း အထူးထူးသော အပုပ်မျိုး၊ ပိုးမျိုးတို့၏ စုဝေးရာ ဤဘဝ ခန္ဓာအကောင်ပုပ်ကို စွန့်ပစ်၍ မငဲ့မကွက်ဘဲ နိဗ္ဗာန်သို့ ချမ်းသာစွာ သွားသင့်ပေ၏။

(၂) ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်၌ မိန်းမယောက်ျား တို့သည် မိမိစွန့်ပစ်ခဲ့သောကျင်ကြီးတို့ကို ပြန်ငဲ့မကြည့်ဘဲ သွားသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း ဤဘဝခန္ဓာကောင်ကြီးကို စွန့်လွှတ်ပြီး လည်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားသင့် ပေ၏။

(၃) အိုမင်းဆွေးမြည့်ပြိုပျက်လျက် ရေတဖျင်ဖျင် ယိုစီးဝင်နေသော လှေအိုပျက်ကြီးကို ပိုင်ရှင်တို့သည် မငဲ့မကွက် စွန့်လွှတ်၍ သွားကြသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း ကိုးပေါက်ဒွါရ အမာဝတို့မှ အမြဲတစေ မစင်ကြယ်သော အရာတို့ ယိုစီးစိမ့်ထွက်ကျနေသော ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ရက်ရောစွာ စွန့်လွှတ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားသင့်လှပေ၏။

(၄) ခိုးသားတို့နှင့်အတူ ခရီးသွားမိသောယောက်ျားသည် ဘဏ္ဍာကို လုယူဖျက်ဆီးမည့်ဘေးကို မြင်၍ ခိုးသူတို့ကို စွန့်လွှတ်ကာ ဘေးလွတ်ရာရှောင်တိမ်းသွားသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း ကုသိုလ်ဥစ္စာရတနာတို့ကို လုယူဖျက်ဆီးခံရမည့်အရေး တွေး၍ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ ဘေးလွတ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရှောင်တိမ်းသွားသင့်လှပေ၏။

တစ်စတစ်စ စွန့်ပုံမှ

အလောင်းတော် သုမေဓာဟာ ‘တစ်စတစ်စ၊ စွန့်ပုံမှလျှင်၊ ဘဝနောင်နောင်း၊ ဆက်တိုင်းကောင်း’၏ ဆိုတဲ့ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့၏ ထုံးဟောင်းကို နှလုံးမူကာ ဘဝခန္ဓာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတည်းဟူသော ဤမှာ ဘက်ကမ်းကို အပြီးတိုင်စွန့်လွှတ်ပစ်နိုင်ခဲ့ပါမှ မိမိလိုရာ ထာဝရချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့်အကြောင်းကို ဉာဏ်နှင့် ပူးပေါင်းတိုင်ပင်မှု ပြုပြီးသွားတဲ့အခါ...

“ငါ၏ အမေ၊ အဖေ၊ အဘိုး၊ အဘွား ဆွေမျိုး (၇)ဆက်တို့သည် ဤမျှ များပြားလှစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတို့ကို စုဆောင်းရှာဖွေရုံသာ ပြုနိုင်ကြလျက် တမလွန်လောကသို့ သွားကြသောအခါ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၁၇

ယူမသွားနိုင်ကြကုန်။ ငါသည်ကား နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်အောင် ယူဆောင်သွားနိုင်ကြောင်း နည်းကောင်းတစ်ခုကို ပြုလုပ် အားထုတ်ပေတော့အံ့”လို့ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘုရင် မင်းမြတ်အထံ သွားပါတယ်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဘဝခန္ဓာ တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတို့ နှိပ်စက် ခံရပုံကို ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်မိလို့ စိတ်ထဲစွဲထင်သိမြင် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် လူ့လောကကို စွန့်လွှတ်ပြီး တောထွက်ကာ ရသေ့ပြုလိုပါသည်။

အကျွန်ုပ်မှာ ကုဋေရာပေါင်းများစွာသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ ရှိပါသည်။ ထိုဥစ္စာစုကို မင်းကြီးပင် သိမ်းပိုက် ယူတော်မူပါ”လို့ အပ်နှံလျှောက်ထားပါတယ်။

မင်းကြီးက “အမောင်သုမေဓာ၊ သင့်ရဲ့ဥစ္စာကို ငါ အလိုမရှိ၊ သင်သာ အလိုရှိတိုင်းပြုပါလေ”လို့ ငြင်းဆိုလိုက် ပါတယ်။

အလောင်းတော်သုမေဓာလည်း “ကောင်းပါပြီ မင်းကြီး”လို့ ဝန်ခံကာ အမရဝတီ မင်းနေပြည်တော် တစ်ခုလုံးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာအသီးသီးကို အလိုရှိသူ ပြည်သူလူထုအများ လာရောက်အလှူခံကြပါလို့” အလှူ စည်ကြီး ရိုက်တီးကြေငြာပြီး တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို အလှူ

ပေးကာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေအားလုံးကို ရက်ရက်ရောရော
ရှောရှောရှူရှူ ပြတ်ပြတ်သားသားစွန့်လွှတ်တော်မူပြီး ဟိမဝန္တာ
တောသို့ ထွက်ခွာကာ ရသေ့ပြုနေပါတော့တယ်။

အလောင်းတော်ရသေ့မြတ်ဟာ တောထဲမှာ
မနေမနား တရားကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူခြင်းကြောင့်
(၇)ရက်အတွင်းမှာပဲ လောကီဈာန်၊ သမာပတ်(၈)ပါးနှင့်
အဘိညာဉ်(၅)ပါးတို့ကို ရရှိတော်မူပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း “စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် သူတော်
ကောင်းတို့၏စွမ်းအား” လို့ ဆိုတာကိုး။ အလောင်းတော်
သူမြတ်ကြီးတို့၏လမ်းစဉ်ဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်းလမ်းဖြစ်ပြီး၊
လောကသားတို့၏လမ်းစဉ်ကတော့ ရယူသိမ်းပိုက်ခြင်း
လမ်းဖြစ်နေတာမို့ အရှေ့နဲ့အနောက်၊ တောင်နဲ့မြောက်
ဆိုသလို ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။

အလောင်းတော်သူမြတ်ကြီးများဟာ ဘာကြောင့်
လောကသားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းကိုမှ ရွေးပြီး
လျှောက်လှမ်းတော်မူကြရပါလဲ။ ရှေးရှုတူရာလမ်းကို
ရွေးပြီးလျှောက်လှမ်းလို့ မရနိုင်ဘူးလားဆိုတာ မေးခွန်း
ထုတ်စရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ လောကသားတွေဟာ မွေးဖွားချိန်မှ
သေဆုံးသည်အထိ နေ့နေ့ညည ဟူသမျှမှာ မရှိသေးတဲ့

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၁၉

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ရှိလာအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး၊
ရှိပြီးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလည်း တိုးပွားလာအောင်ပဲ ကြိုးစား
အားထုတ်ကြရပါတယ်။

လူ့လောကမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးပွားပြည့်စုံ
လာလို့ မိဘဘိုးဘွားမျိုးရိုးအစဉ်အဆက် တည်မြဲအောင်
ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဦးတော့၊ ကိုယ်သေသွားတဲ့အခါမှာ
(သားသမီးတွေထည့်ပေးမယ့် သနားစာကူးတို့ခမှလွဲရင်)
လက်ချည်းဗလာနဲ့ ဘာတစ်ခုမျှကို ယူဆောင်မသွားနိုင်
ကြရှာပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့်လည်း ရှေးယခင်ပညာရှိကြီးများက
'အထုပ်ကလေးတပြင်ပြင်၊ အထုပ်ရှင်မှာ သေလို့သွား၊
ကျန်တဲ့သူတွေဝေမျှစား'လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။

ဒီတစ်ချက်ကပဲ လောကသားတို့ရဲ့ ရှာဖွေခြင်း၊
ရယူသိမ်းပိုက်ခြင်းမှာ “ကိုယ်တကယ်မပိုင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း”
အားနည်းချက်(ဟာကွက်)ကို ဖော်ပြနေခဲ့တာကြောင့်
အလောင်းတော်မြတ်ကြီးများအတွက် လောကရဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်စွန့်လွှတ်ခြင်းလမ်းကို ရွေးချယ်ဖို့ တွန်းအား
တစ်ရပ် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

× × × × × × × ×

(၃)

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့မြတ်ဟာ ရမ္မာ
ဝတီမြို့သူ၊ မြို့သားတို့ထံက ‘ဘုရား’ဆိုတဲ့ စကားသံရဲ့
ဖိတ်ခေါ်ခံလိုက်ရမှုကြောင့် ကောင်းကင်ယံစျာန်ခရီးမှ
ချက်ချင်းသက်ဆင်းပြီး အခုလို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းတော်
မူပါတယ်။

“ငါသည် ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးကြံချရာ
လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်သော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာ
ဘုရားအထံတော်၌ မြတ်သောကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးပေအံ့။

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးမှ လွတ်ကင်းသော ဘုရားပွင့်တော်
မူရာ ‘ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ-နဝမက္ခဏ’အခွင့်ကောင်းကြီးမျိုးကား
ရခဲလှပေစွ။ ယင်းသို့ ကြုံခဲလှစွာသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာ
ဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အခါကောင်း၊ အခွင့်ထူးကြီးကို ငါ
ကြိုက်ခွင့်ရအပ်ပေပြီ။

ဤ ကြုံခဲလှစွာသော အခွင့်အခါထူးကြီးကို
မကြိုက်မိသည်ရှိသော် ဤအခွင့်အခါထူးကြီးသည် ငါ့ကို
ကျော်လွန်၍ သွားပေတော့မည်။

အဲ့သလို နက်နက်နောနော တွေးဆဆင်ခြင်တော်
မူပြီး “အို...လူ့အပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် ဒီပင်္ကရာဘုရား

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၂၁

ကြွတော်မူရန်လမ်းခရီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းကြသည် ဖြစ်အံ့။ ငါ့အားလည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် တစ်နေရာ စာကို ပေးကြပါ။ ငါသည်လည်း လမ်းခရီးကို သုတ်သင် ပေအံ့” လို့ ပြောပြီး နေရာတောင်းလိုက်တယ်။

မြို့သားတွေဟာ သုမေဓာရသေ့ကိုကြည့်ရင်း ‘ဒီရသေ့ဟာ သာမန်ရသေ့ မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမြတ်သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့လုပ်ဖို့မလွယ်တဲ့ ခက်ခဲတဲ့လမ်းနေရာကို ပေးလိုက်မယ်’ လို့ ကြံစည်ပြီး သာမန်လူအဖို့ လမ်းပြင်ဆင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှတဲ့ ရွံ့ဗွက်၊ ချောက်မြောင်းရှိရာအရပ်ကို သတ်မှတ်ပေးကြတယ်။

သုမေဓာရသေ့မြတ်ဟာ သာမန်လူအဖို့မှာ စိတ် ပျက်စရာ အနိဋ္ဌာရုံလို နေရာမျိုးဖြစ်သော်လည်း ငါ့ကိုမှ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ပေးရလေခြင်းရယ်လို့ အနည်းငယ်မျှပင် စိတ်မကွက်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားလျှင်အာရုံရှိသော ပီတိတရား ကို ဖြစ်ပွားစေပြီးမှ “ငါသည် ဤနေရာအရပ်ကို အကောင်း ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သွားအောင် တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် သုတ်သင်ရန် စွမ်းနိုင်ပေ၏။ သို့သော် တန်ခိုးအားကိုးပြီး သုတ်သင်လိုက်သော် (လွယ်ကူစွာ တခဏအတွင်း ပြီးသွား မည်ဖြစ်သဖြင့်) ငါ့ကို အားလုံးက နှစ်သက်စေနိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်ပေ။

ယနေ့တွင် ငါသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စ အမှုကို ပြုသင့်လှပေ၏" လို့ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ပြီး မြေမှုန့် တွေကို ပန်းနဲ့ ကိုယ်တိုင် သယ်ထမ်းကာ ရွှံ့ဗွက်အိုင်အရပ်ကို ဖြည့်ဖို့တော်မူပါတယ်။

ပါရမီ၏စွမ်းရည်သတ္တိ

ပါရမီဆိုတာ 'ပရမာနံ ကမ္မံ ပါရမီ' ဆိုတဲ့ အဖွင့်နဲ့အညီ မြင့်မြတ်သော စိတ်နှလုံးသားရှိသူတို့၏ စွန့်လွှတ်ခြင်းစတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဆိုလိုတာပါ။ ဒီနေရာမှာ ရလဒ်ကိုမသွဲ့ဘဲ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုပဲ အဓိကစိစစ်ကြည့် ရမှာပါ။

မြင့်မြတ်သောစိတ်နှလုံးသားပိုင်ရှင်တို့၏ လုပ်ရပ် တွေမှာ ဘာအစွမ်းအစတွေရှိပါသလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း 'နိဗ္ဗာနသာမကော ဒါနစေတနာ ဒယော ဓမ္မာ' ပါဠိတော်အရ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစတဲ့ ကိလေသာအပူဓာတ်တွေကို ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ တထစ်ကျ ဖြေဆိုရမှာပါ။

ပြီးတော့ လုပ်ဆောင်ချက် မြတ်၊ မမြတ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အဋ္ဌကထာမှာ 'တဏှာမာန ဒိဋ္ဌိဟိ အနုပဟတာ ကရုဏူပါယ ကောသလပရိဂ္ဂဟိ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၂၃

တာ ဒါနာဒယော ဂုဏာ'လို့ ဖွင့်ပြထားတာကြောင့် တဏှာဖြင့် ရယူခြင်းမဖက်သော၊ မာနဖြင့် ငါတကော မကောသော၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့် ငါစွဲမထားသော၊ သတ္တဝါတို့အပေါ်မှာ သနားခြင်းကရုဏာ၊ အကြောင်းဥပါယ်၌ သိမြင်ခြင်း ပညာတရား (၂)ပါးနှင့်ယှဉ်သော စွန့်လွှတ်ခြင်းစတဲ့ လုပ်ရပ် တွေကိုသာ မြင့်မြတ်သောလုပ်ဆောင်ချက် ရယ်လို့ မှတ်သားရမှာပါ။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ တဏှာဖြင့် ရယူသော၊ မာနဖြင့် ငါတကောပြုသော၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့် ငါစွဲထားသော၊ သတ္တဝါတို့အပေါ်မှာ သနားခြင်းကရုဏာ၊ အကြောင်း ဥပါယ်၌ သိမြင်ခြင်းပညာ တရား(၂)ပါးနှင့် မယှဉ်သော ရယူသိမ်းပိုက်ခြင်းစတဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ကိလေသာအပူ မီးဓာတ်တွေ ကူးစက်ခံနေရတာကြောင့် မမြတ်ပါဘူး။

အလောင်းတော်ရသေ့မြတ်ဟာ ဒီပင်္ကရာ မြတ်ဘုရားကို အာရုံယူပြီး ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စအမှုကို ပြုလုပ်တဲ့ အခါမှာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နဲ့လည်း မပြုဘဲ၊ ငါမှ ပြုနိုင်တယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့လည်း မပြုဘဲ၊ ငါကောင်းစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မထားဘဲ သတ္တဝါတွေအပေါ် ကရုဏာ၊ ပညာတရား ရင်ဝယ်ထားပြီး ပြုလုပ်အားထုတ်တဲ့ အတွက် အလောင်းတော်မြတ်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ

၂၄ ■

အရှင်ကျိယ (သျှင်ပိုးဝေ)

မြင့်မြတ်သလား၊ ယုတ်ညံ့သလားရယ်လို့ မေးခွန်းတောင် ထုတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။

အံ့သလိုမျိုး မြင့်မြတ်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေမှာ ပါရမီပြည့်မီတဲ့အစွမ်းရရှိအောင် အောက်ပါအင်္ဂါ(၄)ချက် နဲ့လည်း စစ်ဆေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

(၁) သတ္တဝါတို့အား ချီးမြှောက်ခြင်း လက္ခဏာ နှင့် ပြည့်စုံရပါတယ်။

(၂) သတ္တဝါတို့အား ကူညီခြင်း၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း ရသနှင့်လည်း ပြည့်စုံရပါတယ်။

(၃) သတ္တဝါတို့၏အကျိုးစီးပွားကို ရှာဖွေသော အခြင်းအရာ ထင်ရှားရှိရပါတယ်။

(၄) ဗောဓိဉာဏ်မျက်မှောက်ပြုကြောင်း တရား ကောင်းဟု ဆင်ခြင်သောဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်နိုင်ရ ပါတယ်။

အထက်ပါ အင်္ဂါ(၄)ချက်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုရင် တော့ ပါရမီထိုက်သောလုပ်ရပ်မျိုး ဖြစ်ပါပြီ။

ဒီပင်္ကရာဇာရား ကြွတော်မူလာ

အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့မြတ်ဟာ မိမိ တာဝန်ကျရာ တာဝန်နေရာအရပ်ကို မြေသယ်ဖို့နေမှု

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၂၅

မပြီးဆုံးသေးခင် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားဟာ အဘိညာဉ်
ခြောက်ပါးဟူသောဂုဏ်၊ လောကဓံရှစ်ပါးတို့ကြောင့်
မတုန်လှုပ်သောဂုဏ်၊ ကိလေသာအညစ်အကြေး ကင်း
ဝေးသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်(၄)သိန်း ခြံရံလျက် ကြွတော်မူလာကြောင်းကို
ဆုတောင်းခန်းပျို့မှာ အခုလို မိန့်ဆိုထားပါတယ်။

“တန်ခိုးဘုန်းယာဉ်၊ ဘိညာဉ်ခြောက်ချက်၊
စုံပြည့်လျက်ပင်၊ ငြိမ်သက်စွာဖြေ၊ ပြစ်ပြေချုပ်တည်း၊
ရေတင်လှည်းသို့၊ ထေရ်ကြီးအတိ၊ ဧဟိဘိက္ခု၊ ကျွတ်
ကုန်နူးလျက်၊ ကျေးဇူးနဲ့သာ၊ မေတ္တာချိုးလိမ်း၊ မြတ်စော
ထိန်းသည်၊ လေးသိန်းမျှလောက်၊ မြောက်တုံသံဃာ၊
ရဟန္တာလည်း၊ နောက်ပါမကြွင်း၊ မိုးလမင်းနှင့်၊ ထိန်လင်း
ကြယ်သို့ ပြုလတ်တည်း”။

ဒီပင်္ကရာမြတ်ဘုရားနှင့် နောက်ပါရဟန္တာ
မြတ်သံဃာတို့ ကြွတော်မူလာသောအခါ ရမ္မာဝတီမြို့တွင်း
အနှံ့မှာ သိန်းသန်းချီသော နတ်လူအပေါင်းတို့ဟာ
သောင်းသောင်းဖြဖြ ခရီးဦးကြိုဆိုကြပြီး နှစ်သက်ရွှင်ပျော်
သာစုခေါ်သံတွေလည်း ညစ်လို့ နေပါတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ တခြားအချိန်တွေနဲ့မတူတဲ့ ထူးခြား
မှုတစ်ရပ်အနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြောင့်

နတ်တွေကလည်း လူတွေကို မြင်တွေ့ရ၊ လူတွေကလည်း နတ်တွေကို မြင်တွေ့နေကြရတော့ တကယ့်ပျော်ရွှင်စရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဟေမာဏ်မှ လိုက်ပါကြိုဆိုတဲ့နတ်တွေက နတ်ပန်း၊ ပဒုမ္မာပန်း၊ ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတွေကို ဝဲယာရှေ့ နောက်တွေမှာ မြှောက်ကြီပူဇော်ကြပါတယ်။ မြေပြင်မှ လိုက်ပါကြိုဆိုတဲ့လူတွေက စကားပန်း၊ မြတ်လေးပန်း၊ ကံ့ကော်ပန်း၊ ပုန်းညက်ပန်းတွေကို နတ်တွေနည်းတူ မြှောက်ကြီပူဇော်ကြပါတယ်။

အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့မြတ်ဟာ ပြုပြင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့လမ်းအတိုင်း ကြွတော်မူလာနေတဲ့ (၃၂) ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ကို (၈၀) သောလက္ခဏာငယ်တို့က ထပ်မံ ဝန်းရံခြယ်သထားသဖြင့် အလွန်အလွန်နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်စံပယ်လှစွာသော၊ အမြဲမပြတ် တောက်ပနေသော ‘နိစ္စလောဘာသ’ ရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ဝန်းရံစားနေသော၊ အထူးထူးသော အသရေတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၍ လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းတို့ ပြက်သန်းနေသည့်ပမာ ခြောက်ဖြာသောရောင်ခြည်တော် တို့ကိုလွှတ်လျက် ရွှေတုံးရွှေစိုင်နှင့်တူစွာသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ ရူပကာယ(အတ္တဘော)ကိုယ်တော်မြတ်ကို မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုဖူးမြင်ပြီး ...

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၂၇

“ယနေ... ငါသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ အသက်ကိုစွန့်လွှတ်မှု ပြုသင့်လှ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ညွှန်ပျောင်း၌ ဆင်းရဲစွာ နင်းကြွသွားတော်မမူပါစေလင့်၊ ရဟန္တာ(၄)သိန်းတို့နှင့်တကွ ငါ၏ကျောပြင်ကိုနင်း၍ ကြွတော်မူပါစေသတည်း။”

ထိုသို့ နင်းကြွတော်မူခြင်းသည် ငါ့အတွက် ရှည်စွာသောကာလ နေ့ည၌တို့ပတ်လုံး အစီးအပွား ချမ်းသာတရားအလိုငှါ ဧကန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။”

အဲ့သလို ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တော်မူကာ ဆံထုံးကို ဖြေပြီး ဆံကျစ်နှင့် လျှော်တေသင်္ကန်းတို့ကို ညှိမည်းနေသော ညွှန်ပျောင်း၌ ဖြန့်ခင်းကာ ပတ္တမြားပျဉ်ချပ် စီထားအပ်သော တံတားပမာ လမ်းပျက်ပေါ်မှာ အလျားမှောက်ခုံ ဝပ်တော်မူ နေပါတော့တယ်။

ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်အကြံ

သုမေဓာရသေ့မြတ် အဲ့သလို အလျားမှောက် ဝပ်တော်မူနေတုန်းအချိန်အတွင်းမှာပဲ “ငါသည် အလိုရှိ ခဲ့ပါမှုကား ယနေ့မှာပင် ကိလေသာဖြူစပင်းတို့ကို ပယ်ရှင်းသတ်သင်နိုင်လျက် အာသဝေါကုန်ခန်းသော ရဟန္တာစင်စစ် ဖြစ်နိုင်ပေ၏။”

ဤဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌
မထင်မရှား ရဟန်းတစ်ပါးအသွင်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်
ပြုခြင်းဖြင့် ငါကဲ့သို့သောယောက်ျားမြတ်အား အဘယ်
အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်အောင်
ကြိုးကုတ်အားထုတ်ပေအံ့။

ပညာအစွမ်း၊ သဒ္ဓါအစွမ်း၊ ဝီရိယအစွမ်းရှိသော
ယောက်ျားမြတ်တစ်ဆူ ဖြစ်ပါလျက် သံသရာဝဋ်မှ
တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံကာ တစ်ယောက်တည်း ကူးမြောက်
သဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ သဗ္ဗညုတ
ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ကြိုးကုတ်အားထုတ်ပြီးလျှင်
သတ္တဝါအပေါင်းကို သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ငါ ကယ်တင်ပေအံ့။

သံသရာတည်းဟူသောရေအယဉ်ကို ဖြတ်၍ ဘဝ
သုံးပါးတို့ကို ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားဖောင်ထက်
သို့ ကိုယ်တိုင်လက်ဦး တက်စီးပြီး နတ်နှင့်တကွသော
သတ္တဝါအပေါင်းကို ငါကား ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်ပေအံ့”
ရယ်လို့ ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် စိတ်အကြံတော် ဖြစ်လာခဲ့ ပါတယ်။

ပါရမီပြည့်စုံ လိုအပ်ချက်

သုမေဓာရသေ့မြတ်ဟာ ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်
တော်ကြံနေတုန်းမှာပဲ သုမိတ္တာပုဏ္ဏားပျိုမလေးက ဘုရား

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၂၉

ရှေ့တော်မှောက်မှာ စည်းဝေးနေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲ ရောက်လာပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ဖို့အတွက် လက်ထဲမှာ ကြာရှစ်လက်လည်း ပါလာတယ်။

ပရိသတ်အလယ်ရောက်တော့ ဘုရားရှေ့နားမှာ အလျားမှောက် လမ်းခင်းပူဇော်နေတဲ့ သုမေဓာရသေ့မြတ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ပုဏ္ဏားပျိုမလေး သုမိတ္တာဟာ ရှင်ရသေ့အပေါ် မြင်မြင်ချင်းဆိုသလိုပဲ မေတ္တာပေမဓာတ် များစွာသက်ဝင်ပြီး ရှင်ရသေ့ရဲ့ပါရမီထိုက်မယ့် လုပ်ငန်းရပ်အပေါ် လိုအပ်တဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုပေမယ့် သူ့လက်မှာ ပါလာတာကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းရှစ်လက်တည်း ရယ်...။

ဒါ့ကြောင့်... ကြာပန်းရှစ်လက်ကို ဝေစုခွဲကာ “အရှင်ရသေ့... မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်အလိုရှိသလို လှူဒါန်းရန် ငါးလက်သောကြာပန်းတို့ကို အရှင်အား ပေးအပ်ပါ၏။ ကျန်သော ကြာသုံးလက်မှာ အကျွန်ုပ် လှူဒါန်းရန်အတွက် ဖြစ်ပါစေ” လို့ ပြောဆိုလှူဒါန်းပြီး ...

“အရှင်ရသေ့မြတ်... အရှင်သည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး

အကျွန်ုပ်သည် အရှင်နှင့်အတူတကွ ညီမျှသောသူတို့ ဖြစ်ကြရပါစေသတည်း" ရယ်လို့ ဆုပန်ခဲ့ပါတယ်။

အလောင်းတော်မြတ်ကြီးတို့လို ကြီးမားတဲ့ ပါရမီတရားတွေကို ဖြည့်ဆည်းရွက်ဆောင်တော်မူမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သုမိတ္တာတို့လို ပါရမီဖြည့်ဆည်းပေးမယ့် အမျိုးသမီးတွေလည်း မရှိမဖြစ်ဆိုသလို လိုအပ်တာပါပဲ။ အခုပဲကြည့်လေ။ အလောင်းတော်မြတ်ကြီးမှာ ကိုယ်စွမ်းအား၊ ဉာဏ်စွမ်းအား ကြီးမားပြည့်စုံစွာ ရှိနေပေမယ့် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းစရာကျတော့ ဘာမျှ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့သာ သုမိတ္တာလို ပါရမီဖြည့်ဖက်မျိုး မရှိဘူးဆိုရင် အလောင်းတော်မြတ်ကြီးလည်း လက်ချည်းဗလာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံ ဗျာဒိတ်တောင်းခံရမှာ အားနာစရာကြီးပါ။

သုမိတ္တာပုဏ္ဏားမလေးဟာ ဒီပင်္ကရာဘုရားထံတော်မှာ အဲသလို ပါရမီဖြည့်ဖက် ဆုပန်ခဲ့တာကြောင့် အလောင်းတော်နှင့်အတူ ဝေဿန္တရာမင်း၊ မိဖုရားဘဝအထိလေး အသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး အေးအတူ ပူအမျှ ပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့ရပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူလာတဲ့အခါမှာ ယသောဓရာဒေဝီမိဖုရားအဖြစ်နဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃၁

ဗျာဒိတ်စကား နာခံကြား

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားဟာ အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့ရှိရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီး ဦးခေါင်းရင်းမှာ ရပ်တော်မူကာ ...

“ပဿထ ဣမံ တာပသံ၊

ဇဋ္ဌိလံ ဥဂ္ဂတာပနံ”

စသော ဂါထာ(၉)ပုဒ်ကို ရွတ်မြွက်ဆိုပြီး...

“ရဟန်းတို့၊ ဆံကျစ်ထုံး၍ ထက်မြက်သော အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော ဤရသေ့ကို ကြည့်ကုန်လော့။ ဤရသေ့သည် ဤကမ္ဘာမှ နောက် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအလွန်၌ လူသုံးပါးဝယ် ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်” စသည်ဖြင့် ဗျာဒိတ်စကား မိန့် ကြားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

အလောင်းတော်သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဗျာဒိတ်ခံယူ တော်မူတဲ့နေ့ဟာ ဒီကနေ့ခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအားလုံး ဗုဒ္ဓနေ့ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ပါ။ ဒါကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများက “ဗျာ၊ ဖွား၊ ဟော၊ စံ၊ ဤလေးတန်၊ မှတ်ရန် လကဆုန်” ရယ်လို့ စပ်ဆိုတော်မူကြတာပါ။

လောကသုံးပါးလုံးရဲ့ အတုမဲ့ဖြစ်တော်မူတဲ့

ဒီပင်္ကရာဘုရား ရွှေနှုတ်တော်က အဲသလို ဗျာဒိတ်တော် စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါမှာ နတ်လူပရိသတ် အပေါင်းတို့ဟာ “ဤသုမေဓာရသေ့သည် နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားမျိုးစေ့ စင်စစ်ဖြစ်သတဲ့ဟေ့” ရယ်လို့ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ကြကာ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ကြရင်း လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကြပါတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လောကဓာတ်တိုက် တစ်သောင်းလုံးက ဘုရားဖူး နတ်လူဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ဟာ လက်အုပ်ကိုယ်စီ မြှောက်ချီကာ အလောင်းတော်ရသေ့ကို ဦးနှိမ်ရိုကျိုး ရှိခိုးပူဇော်ကြပါတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ “ငါတို့သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်ဘုရား၏ အဆုံးအမတရားတော်ကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်ဘဲ အကယ်၍ ချွတ်ယွင်းလွဲချော်သည်ရှိသော် မြစ်ကိုကူးသူတို့သည် မိမိရှေးရှုရည်မှန်းသော ဆိပ်ကမ်းသို့ ရေစီးအဟုန်ကြောင့် မရောက်နိုင်ဘဲ မျောပါသွားစေကာမူ၊ အောက်ဖြစ်သော ဆိပ်ကမ်းမှာ အရတွယ်ယူကာ မြစ်ကို ကူးကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဤရသေ့မြတ်ကို ငါတို့သည် မျက်ဝါးထင်ထင်ဖူးမြင်ရကာ တရားထူးရသူများ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း” လို့ ဆုတောင်းမှု ပြုကြတယ်။

ဒီပင်္ကရာမြတ်ဘုရားဟာ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြား

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃၃

တော်မူပြီးတဲ့အခါ အလောင်းတော်ရသေ့ကို ပန်းရှစ်ဆုပ်
တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြီချကာ အလောင်းတော်ရသေ့ဘက်မှ
နင်းတော်မမူဘဲ လက်ယာခြေတော်ချကာ ကြွသွားတော်မူပါ
တယ်။ ရဟန္တာမထေရ်(၄)သိန်းတို့လည်း အလောင်းတော်ကို
မနင်းဘဲ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်ပူဇော်ကာ လက်ယာဘက်ထား
ကာ ကြွသွားတော်မူကြပါတယ်။

လူ၊ နတ်၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့လည်း
အလောင်းတော်ကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာရှိခိုးပြီး ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်
ပူဇော်ကာ ဖဲခွာသွားကြတယ်။

အလောင်းတော်ရသေ့ဟာ မြတ်စွာဘုရားနှင့်
ရဟန္တာ ထေရ်အရှင်အပေါင်းတို့ ကြွသွားချိန်မှာ
အလျားမှောက်ရာမှ ဝမ်းမြောက်စွာထပြီး လွန်ကဲသော
စိတ်နှလုံး ရှင်လန်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် အလွန်အထူး
စိတ်တော် ချမ်းမြေ့ခြင်း ဝီတိ၊
ပဿဒ္ဓိတရားတို့ထင်ရှားဖြစ်ပွားတော်မူပြီး ပါရမီတော် တို့ကို
ဆင်ခြင်ရန်အလို့ငှာ နတ်၊ လူအများတို့ ပူဇော်အပ် သော
ပန်းပုံကြီးထက်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော် မူပါတယ်။

အဲ့သလိုအချိန်မှာ နတ်၊ ဗြဟ္မာတွေက ဘုရား
အလောင်းတွေ ဗျာဒိတ်ခံတဲ့နေ့မှာ ထင်မြဲဖြစ်တဲ့ (၃၂)ပါး
သောနိမိတ်စကားတို့ကို ပြောကြားပြီး အားပေးကြတယ်။

၃၄ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ပိုးဝေ)

အလောင်းတော်ရသေ့လည်း ဒီပင်္ကရာဘုရားရဲ့
 ဗျာဒိတ်တော်စကား၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့ရဲ့ အားပေးစကား
 နှစ်ပါးစုံကို ထောက်ချင့်ကာ “ငါသည် ဘုရားစင်စစ် ဧကန်
 ဖြစ်လိမ့်မည်” လို့ ယုံကြည်စိတ် ဖြစ်တော်မူပြီး “ငါသည်
 ယခုအခါ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၌ ဘုရားအဖြစ်ကို
 ပြုတတ်သော အရင်းခံတရား ဗုဒ္ဓကရဓမ္မတို့ကို စူးစမ်း
 ရှာဖွေတော့အံ့” လို့ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်တော်မူပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ချက်က အလောင်း
 တော်ရသေ့မြတ်ဟာ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်က
 ဗျာဒိတ်စကား နာကြားခွင့်ရလို့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီ
 အပေါင်းကို ဖြည့်ကျင့်အားထုတ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
 အလောင်းတော်မှာ ပင်ကိုက ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန်စွာ
 ရှိပြီးလို့ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားက ဗျာဒိတ်စကား
 မိန့်မြွက်ကြားလိုက်တာလား ဆိုတဲ့ အချက်ပါ။

တကယ်လို့ ဘုရားရှင်ထံက ဗျာဒိတ်စကား
 သက်သက်ကြောင့် ရသေ့မြတ်ဟာ ဘုရားအလောင်းဘဝ
 ရောက်ရှိလာရတယ်ဆိုရင်တော့ လောကလူသားတွေမှာ
 ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ဘာမျှရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

တကယ်တော့ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့
 ဗျာဒိတ်စကားကြောင့် ဘုရားအလောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ရရှိ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃၅

သွားတာဖြစ်ပေမယ့် အလောင်းတော် ရသေ့မြတ်ရဲ့ ပင်ကို ဓာတ်ခံမှာ အလောင်းတော်တွေရဲ့ အင်္ဂါအရည်အသွေး ပါရမီဓာတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးသားဆိုတာ သတိပြုရမှာပါ။

ဘာလို့လည်းဆိုတော့ အဋ္ဌကထာမှာ ဗျာဒိတ်ခံ အလောင်းတော်တွေမှာ ပြည့်စုံနေရမယ့် ပင်ကိုယ် အရည်သွေး(၈)မျိုးကို အခုလို ပြဆိုထားပါတယ်။

(၁) လူစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊

(၂) ယောက်ျားစင်စစ် ဖြစ်ခြင်း၊

(၃) ထိုဘဝမှာပင် အလိုရှိက

ရဟန္တာအထိ ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊

(၄) သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်း၊

(၅) ကမ္မဝါဒီရသေ့ ဖြစ်ခြင်း၊

(၆) ဈာန်၊ အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ခြင်း၊

(၇) ဘုရားရှင်အား ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်လွှတ်

လှူဒါန်းနိုင်ခြင်း၊

(၈) ဘုရားဖြစ်ရန်စိတ်ဆန္ဒ လွန်စွာ ထက်သန်

နေခြင်း။

အဲ့ဒီ(၈)ပါးထဲမှာ အဓိကအရည်အသွေးကတော့ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ ဘုရားရှင်နဲ့သံဃာ(၄)သိန်းတို့ သူ့ကျောက်ကုန်းပေါ် တက်နင်းသွားပါက အသက်ဆုံးရှုံး

၃၆ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)

သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ အသက်ကို
စွန့်လွှတ်စတေးပြီး ပြုတဲ့ကောင်းမှုထူးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျမ်းဂန်တွေမှာတော့ ‘အဓိကာရ’ ကုသိုလ်လို့
ဆိုတယ်။ ဒီအရည်အသွေးဟာ အလောင်းတော်တွေမှ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘဝမှာ ရဟန္တာဖြစ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ
ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့မကွက် စွန့်လွှတ်ရတဲ့သတ္တိ ရှိကိုရှိနေ
ရပါတယ်။

ဒီအရည်အသွေးမှ မရှိရင် နိဗ္ဗာန်ကို မရရှိနိုင်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် ‘မစွန့်မလွတ်၊ စွန့်မှလွတ်၊ တကယ်လွတ်ချင်၊
တကယ်စွန့်၊ အဟုတ်လွတ်မြောက်မည်’ လို့ မှတ်သားထား
ရမှာပါပဲ။

စွန့်လွှတ်စွမ်းအား ပါရမီ(၁၀)ပါး

အလောင်းတော်ရသေ့ဟာ အပါးမှာရှိတဲ့ နတ်
ဗြဟ္မာအပေါင်းတွေအားလုံး ဖယ်ခွာသွားကြပြီဆိုတော့
မိမိကိုယ်ကို ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ
ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားစကား၊
နတ်ဗြဟ္မာတွေရဲ့ စကားလောက်နဲ့တင် ဘုရားအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃၇

တွေကို ဒီပင်္ကရာဘုရားက ဟောညွှန်ပြပေးသွားတာ မျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီတရားတွေကို အလောင်းတော်တိုင်းဟာ မိမိရဲ့ 'ပါရမီပဝီဇယ' ခေါ် ဉာဏ်တော်၏အစွမ်းနဲ့သာ ဆင်ခြင်တော်မူကြကြောင်း အဋ္ဌကထာမှာ ပြဆိုပါတယ်။ ဒီဉာဏ်တော်ဟာ အလောင်းတော်တွေမှာ အပိတ်အပင်မရှိဘဲ သိနိုင်တဲ့ ပင်ကိုဓမ္မတာ အစွမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပါရမီခန်းပျို့မှာ “ဘုရားပညာ၊ ငြိမ်းအလျာဖြင့်၊ ရံကာဆောက်ဦ၊ ထောက်ပုံကူသား၊ တံချူသဖွယ်၊ ကြီးငယ်မလွတ်၊ ကျင့်ရာဝတ်ကို၊ နှုတ်လွတ်သံညောင်း၊ သို့ကျင့်ကောင်းဟု၊ အကြောင်းအကျိုး၊ စုံပြည့်ဖြိုးအောင်၊ မြတ်မျိုးရှင်တော်၊ မဟောသော်လည်း” စသည်ဖြင့် စပ်ဆိုတော်မူထားပါတယ်။

အလောင်းတော်ဟာ ရှေးရှေးဘုရားအလောင်းတော်တို့ အစဉ်မှီဝဲ အမြဲလေ့လာပွားများအပ်တဲ့ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီနည်းလမ်းကောင်းတွေကို စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူတဲ့အခါမှာ...

ဒါနံ သီလဉ္စ နေက္ခမ္မံ၊ ပညာ ဝီရိယဉ္စ ပဉ္စမံ။
ခန္တီ သစ္စာ မဓိဋ္ဌာန-မေတ္တာ၊ ပေက္ခာစ (၄)

တေဒသ။ ဆိုတဲ့အတိုင်း 'ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ၊ နေက္ခမ္မပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ၊ သစ္စာပါရမီ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ မေတ္တာပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီ' ရယ်လို့ ပါရမီတရား (၁၀)ပါးကို တွေ့ရှိတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ထူးဆန်းတာက အလောင်းတော် တွေ့ရှိတော်မူတဲ့ ပါရမီ(၁၀)ပါး တရားအားလုံးဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်း လမ်းစဉ်တွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ရယူသိမ်းပိုက် လမ်းစဉ် လုံးဝမပါပါဘူး။

ဒါနပါရမီဟာ လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် သိမ်းပိုက်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ သီလပါရမီဟာ စောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် လွန်ကျူးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ နေက္ခမ္မပါရမီဟာ တောထွက်ခြင်းဖြင့် ကိလေသာ ကာမအာရုံတွေကို စွန့်လွှတ် ရပါတယ်။

ပညာပါရမီဟာ ကြောင်းကျိုးဥပါယ်တွေကို သိမြင်လိမ္မာခြင်းဖြင့် မသိမိုက်မဲခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ ဝီရိယပါရမီဟာ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပျင်းရိခြင်းကိုစွန့်လွှတ် ရပါတယ်။ ခန္တီပါရမီက သည်းခံခြင်းဖြင့် အမျက်ထွက်ခြင်း ကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။

သစ္စာပါရမီက အမှန်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် လိမ်ညာ လှည့်စားခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီက

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၃၉

ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် မခိုင်မြဲခြင်း၊ ယိမ်းယိုင်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ မေတ္တာပါရမီက တစ်ပါးသူတို့ရဲ့အကျိုးကို လိုလားခြင်းဖြင့် တစ်ပါးသူတို့ရဲ့အကျိုး ဖျက်ဆီးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။ ဥပေက္ခာပါရမီက လျစ်လျူရှုခြင်းဖြင့် ချစ်ခြင်းနဲ့မုန်းခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။

ပါရမီ(၁၀)ပါးတရားများကို လုပ်ငန်းစဉ်အနေနဲ့ ကြည့်ပြန်တော့လည်း...

(၁) ဒါနအမူဟာ ပြင်ပသဏ္ဌာန်က လှူဖွယ် ပစ္စည်းအသီးသီးနဲ့အတူ၊ အတွင်းသန္တာန်က လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန၊ မစ္ဆရိယခေါ် တရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။

(၂) သီလအမူဟာ ပြင်ပသဏ္ဌာန်က လွန်ကျူး ဖွယ်အာရုံ အဆိုးအကောင်းတွေနဲ့အတူ အတွင်းသန္တာန်က ကာယကံ၊ ဝစီကံနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့ လွန်ကျူးတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသစတဲ့တရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်ရပါတယ်။

(၃) သမထအမူဟာ ပြင်ပသန္တာန်က တပ်မက် စဖွယ် ကာမဂုဏ်အာရုံမျိုးစုံနဲ့အတူ၊ အတွင်းသန္တာန်က မနောကံနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ထကြွသောင်းကျန်းတတ်တဲ့ ကာမစ္ဆန္ဒ၊ ဗျာပါဒစတဲ့ နီဝရဏတရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ် ရပါတယ်။

ဝိပဿနာအမှုဟာ ပြင်ပသဏ္ဌာန်က တဏှာ၊
ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်တို့ရဲ့အာရုံဖြစ်တဲ့ ပုံရိပ်အမျိုးမျိုးနဲ့ အတူ၊
အတွင်းသန္တာန်က ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာစတဲ့ အမွေဓာတ် တရား
ဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အလောင်းတော်မြတ်ကြီးများရဲ့ လမ်း
စဉ်ဟာ စွန့်လွှတ်ခြင်းလမ်းစဉ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရယူ
သိမ်းပိုက်ခြင်းလမ်းစဉ် မဟုတ်ပါဘူး။ စွန့်လွှတ်ခြင်းကိုသာ
ပါရမီရယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဘယ်အရာဝတ္ထုကိုမဆို
စွန့်လွှတ်ခြင်းစွမ်းအား မပါဘဲ ပြုလုပ်ထားခဲ့ရင် ပါရမီ
ကုသိုလ် အထမမြောက်နိုင်ပါဘူး။

နိဗ္ဗာန်ခရီး၏ လမ်းမကြီး

ဝိစိနန္တော ဒဒါ ဒက္ခိ ပထမံ ဒါနပါရမီ။

ပုဗ္ဗကေဟိ မဟောသီဟိ၊ အနုစိဏံ မဟာပထံ။

အလောင်းတော် သုမေဓာရသေ့ဟာ ရှေးရှေး
ဘုရားအလောင်းတို့ အစဉ်မှီဝဲ အမြဲလေ့လာ ပွားများအပ်တဲ့
ပါရမီတရား(၁၀)ပါးကို စူးစမ်းဆင်ခြင် ရှာဖွေတဲ့အခါမှာ
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ပါရမီတရားအပေါင်း၏ ခရီး
လမ်းမကြီးသဖွယ်ဖြစ်တဲ့ 'ဒါနပါရမီ' တရားကို အဦးဆုံး
တွေ့မြင်သိရှိတော်မူပါတယ်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၄၁

ဒီဂါထာလေးဟာ အလောင်းတော်သုမေဓာ ရသေ့မြတ် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာတဲ့အခါမှာ ပြန်ပြောင်းဟောကြား မြွက်ဆိုတော်မူခဲ့တဲ့ ဂါထာပါ။ ဂါထာပါဠိရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်လေးကို သိနိုင်ရင် ပိုပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ဖြစ်ပွားပါလိမ့်မယ်။

“ဒဒါ၊ သုမေဓာရသေ့ဘဝဖြစ်စဉ် ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝိစိနန္တော၊ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ပါရမီတရားကောင်းများကို စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော်။

ပုဗ္ဗကေဟိ မဟေသီဟိ၊ ရှေးရှေးပွင့်တော်မူပြီး ကုန်သော နောင်တော်ဘုရားရှင်တို့သည်။ အနုစိထံ၊ အစဉ်မှီဝဲ အမြဲလေ့လာပွားများအပ်ပေသော။ မဟာပထံ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ပါရမီတရားအပေါင်း၏ လမ်းမကြီး သဖွယ်ဖြစ်ပါပေသော။ ဒါနပါရမီ၊ လှူဒါန်းခြင်း ဒါနပါရမီ တရားကို။ ပထမံ၊ အဦးအစ ပထမဦးစားပေးအနေဖြင့်။ ဒက္ခိ၊ တွေ့မြင်သိရှိခဲ့လေပြီ”။

တကယ်တော့ အလောင်းတော်ရသေ့မြတ် စူးစမ်း ဆင်ခြင်လို့ တွေ့မြင်တော်မူခဲ့တာက နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားအပေါင်းဟာ ပါရမီ(၁၀)ပါးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီတရား (၁၀)ပါးထဲမှာ ဒါနပါရမီတရားကိုပဲ ‘မဟာပထံ’လမ်းမကြီး သဖွယ်လို့ ပါရှိပါတယ်။ တခြားပါရမီတွေကိုတော့

လမ်းမကြီးသဖွယ်မဟုတ်လို့ 'မဟာပထ' ရယ်လို့ သုံးနှုန်း
မထားပါဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါနပါရမီချို့တဲ့နေခဲ့ရင်
ဒါနအကျိုးဖြစ်တဲ့ ဘဝကောင်းသို့ ရောက်နိုင်ခြင်း ဘဝ
သမ္ပတ္တိ မရှိနိုင်လို့ လူ့ဘဝရောက်ရဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။
လူ့ဘဝမရရင် အပါယ်လေးဘုံမှာ သီလပါရမီ စသည်တွေ
ကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်နိုင်ဖို့ ပိုလို့ ခက်ခဲသွားပါတယ်။

တကယ်လို့ တခြားပါရမီတွေ အစွမ်းကြောင့်
လူ့ဘဝရောက်ရှိနိုင်တယ် ဆိုဦးတော့။ ဒုတိယမြောက်
ဒါနအကျိုးဖြစ်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံခြင်း ဆောဂ သမ္ပတ္တိ
မရရှိနိုင်လို့ ဆင်းရဲမွဲတေနေတဲ့ လူ့ဘဝမှာ တခြားသီလ
ပါရမီစသည်တွေကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်ဖို့လည်း ခဲယဉ်းလွန်းလှမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အလောင်းတော်မြတ်ဟာ ဒါနပါရမီ
တရားတစ်ပါးကိုပဲ 'မဟာပထ' 'နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
ပါရမီတရားအပေါင်း၏ လမ်းမကြီးသဖွယ်' လို့
စူးစမ်းဆင်ခြင် သိမြင်တော်မူခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ပါရမီ(၁၀)ပါးတရားအပေါင်းထဲမှာ
တခြား ပါရမီ(၉)ပါးထက်အရင် ဒါနပါရမီတရားကို
ဦးစားပေးအနေနဲ့ ဖြည့်ကျင့်သင့်တာကြောင့် 'ပထမ'အဦး

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၄၃

အစပထမဆုံး ဖြစ်ကျင့်ရမယ့် တရားရယ်လို့ စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

လောကမှာ တစ်နေရာသို့ သွားရောက်လိုသူဟာ ထိုနေရာကို ရောက်ရှိနိုင်မယ့်လမ်းမကို အဦးဆုံး ရှာဖွေရပါတယ်။ လမ်းကိုမတွေ့ဘဲ သွားနေလို့ရှိရင် ခရီးမတွင် ပင်ပန်းရုံသာ အဖတ်တင်မှာမို့ပါ။

ဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းနဲ့တူတဲ့ တခြား ပါရမီတရားတွေကို အဦးဆုံးမဖြည့်ကျင့်ဘဲ လမ်းမကို ရှာဖွေခြင်းနဲ့တူတဲ့ ဒါနပါရမီကို အဦးဆုံးဖြည့်ကျင့်ရပါတယ်။

ပါရမီတရား(၁၀)ပါးကို ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပွားကြောင်းဖြစ်တဲ့ ပုညကြိယာဝတ္ထုတရားတွေနဲ့ ဝေဖန်တဲ့အခါမှာ 'ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမထဘာဝနာကုသိုလ်၊ ဝိပဿနာဘာဝနာကုသိုလ်'ရယ်လို့ အချုပ် (၄)မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မဂ္ဂင်(၈)ပါး လမ်းစဉ်တရားတွေနဲ့ ဝေဖန်တဲ့အခါ 'သီလကျင့်စဉ်၊ သမာဓိကျင့်စဉ်၊ ပညာကျင့်စဉ်'ရယ်လို့ (၃)မျိုးပါ။

ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းစဉ်အနေနဲ့ အကျဉ်းချုပ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဒါနအလုပ်၊ သီလအလုပ်၊ သမထအလုပ်၊ ဘာဝနာအလုပ်ရယ်လို့ (၄)မျိုးတည်းကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါနကုသိုလ်ဟာ လမ်းရှာဖွေခြင်း၊ လမ်းခင်းခြင်းနဲ့ ဥပမာတူပြီး၊ သီလကုသိုလ်ကျတော့လမ်းလျှောက်မယ့် ခြေထောက်နဲ့ ဥပမာတူပါတယ်။ သမထကုသိုလ်ကျတော့ ခရီးရောက်ဖို့ လမ်းလျှောက်နေခြင်းနဲ့တူပြီး၊ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ကျတော့ အမှန်တရားကိုသိမြင်ခြင်းမျက်စိနဲ့ ဥပမာ တူပါတယ်။

ပိဋကတ်တော်ထဲမှာလည်း ...

‘ဒါနံ သဂ္ဂဿ သောပါနံ’ ဒါနပါရမီဟာ နတ်ပြည်ရဲ့ တန်ဆောင်းနဲ့ ဥပမာတူတယ်။

‘ဒါနံ ပါထေယျ မုတ္တမံ’ ဒါနပါရမီဟာ သံသရာ အတွက် ရိက္ခာထုပ်သဖွယ် ဖြစ်တယ်။

‘ဒါနံ ဥဇုဂတံ မဂ္ဂံ’ ဒါနပါရမီဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်း ဖြောင့်တန်းတဲ့လမ်းမကြီးပဲ စသည်ဖြင့် ဟောကြား တော်မူထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အလောင်းတော်မြတ်ကြီးများဟာ ပါရမီ(၁၀)ပါးကို ဖြည့်ကျင့်ပွားတဲ့အခါမှာ လမ်းမကြီးနဲ့ တူတဲ့ ဒါနပါရမီကို ပဓာနထားပြီး ပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြတာပါ။

အဲ့ဒါကြောင့် အလောင်းတော်သုဓမ္မဓာရသေ့ဟာ မိမိကိုယ်ကို “အမောင်သုဓမ္မာ၊ အသင်သည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန်

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၄၄

အလိုရှိပါမူကား ဤဒါနပါရမီတရားကို အစဦးစွာ အစွဲအမြဲ ပြုကာ ဆောက်တည်ပြီးလျှင် အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ဖြည့်ကျင့်လေလော့” လို့ ပြောဆိုဆုံးမတော်မူပါတယ်။

လှူဒါန်းခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်ခြင်း

ဒါနတရားဆိုတာက ပေးကမ်းခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ လှူဒါန်းခြင်းသဘော စွမ်းအားပါ။ စာပေတွေမှာတော့ သာမန်ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို လှူဒါန်းခြင်းကို ‘ဒါန’ လို့ ခေါ်ပြီး၊ ကြီးမားသောပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လှူဒါန်းခြင်းကိုတော့ ‘မဟာပရိစ္စာဂ’ စွန့်ခြင်းကြီးများလို့ ခွဲခြားတော်မူခဲ့ ပါတယ်။

အလောင်းမြတ်တွေရဲ့ ကြီးမားသော လှူဒါန်းခြင်း တွေကတော့ (၁)ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို စွန့်ခြင်း၊ (၂)သားသမီးတို့ကို စွန့်ခြင်း၊ (၃)ဇနီးမယားကို စွန့်ခြင်း၊ (၄)စည်းစိမ်ဥစ္စာ များစွာတို့ကို စွန့်ခြင်း၊ (၅)ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်ခြင်းရယ်လို့ စွန့်ခြင်းကြီး(၅)မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ် တော့ ကြီးမားသော အလှူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သေးငယ်သော အလှူပဲဖြစ်ဖြစ် လိုရင်းကတော့ လောဘရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အလောဘ စေတနာ တရားကိုယ်ကောက်ယူရတဲ့ ‘ဒါန’ ပါရမီတရားပါပဲ။

လှူတာကို ယူတယ်လို့မှတ်

ဒါနပါရမီတရားက မိမိရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရယူသိမ်း
ပိုက်မှု လောဘကိလေသာကို တိုက်ရိုက်ပယ်သတ်စွန့်လွှတ်
နိုင်မှု ပြုပါတယ်။ လောဘနဲ့အတူ ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့
ငါ၊ သူတစ်ပါးစသည်ဆိုသော ဒိဋ္ဌိ၊ ငါမို့၊ သူမို့ စသည်ဖြစ်
သော မာန၊ ငါနယ်ပယ်၊ ငါပိုင်နက်ရယ်လို့ စည်းတားသော
မစ္ဆရီယတရားဆိုးတွေကိုလည်း သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့
ပယ်သတ်စွန့်လွှတ်နိုင်မှုလည်း ပြုပါတယ်။

ဒါနတရားကို အပေါ်ယံကြည့်တဲ့အခါ ပညတ်
အမြင်မှာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအသီးသီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ
ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ့်တမ်း အတွင်းကျကျကြည့်တော့ ပရမတ်
အမြင်မှာ လောဘစေတနာစတဲ့ ကိလေသာတရား
ဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်လိုက်တာပါပဲ။

ဒါနကုသိုလ် မှု တစ်ခုခုကို
ပြုနိုင်လိုက်သူဟာ ကိုယ် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ
ကုန် သွားပေမဲ့ ကိုယ် မလိုချင်တဲ့
လောဘစတဲ့ကိလေသာတရားဆိုးတွေ လွင့်ပျောက်သွားပြီး
အလောဘစတဲ့ သူတော်ကောင်းဓာတ် တရားမြတ်တွေကို
လက်ငင်းရရှိနိုင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ အလောဘစတဲ့ သူတော်ကောင်းဓာတ်

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၄၇

တရားမြတ်တွေက တုံ့ပြန်ပေးဆပ်လိုက်တဲ့ ဘဝကောင်းသို့ ရောက်ရှိခြင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာပြည့်စုံခြင်းစတဲ့ ကောင်းမြတ် တဲ့အကျိုးတရားတွေကိုလည်း ‘ကမ္မပစ္စယော’ ပဋ္ဌာန်းနည်း သဘောနဲ့ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးစွမ်းရည်သတ္တိတွေကို ကိုယ် မမြင်လိုက်ဘဲ ရရှိနိုင်လိုက်တာပါပဲ။

ဥပမာအားဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်ကျောင်းတိုက်မှာ မဟာမြိုင်မိသားစုတွေက ရွှေတိဂုံပုံတူဖြစ်တဲ့ နဝင်္ဂီသုခ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို တည်ထားကိုးကွယ်မှုမျိုးလို ဘုရား တည်မှု ကုသိုလ်ပြုပြီး ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့။

ဘုရားတည်မှု ကုသိုလ်အစုထဲမှာ ကိုယ်ရင်းနှီး စိုက်ထုတ်လိုက်ရတဲ့ အသပြာအရင်းအနှီးတွေ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဆိုတဲ့ စေတနာအရင်းအနှီးတွေဟာ ပေး ဆပ်လိုက်ရတာပါ။ စွန့်လွှတ်လိုက်ရခြင်းပါ။

အဲ့သလို ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေကို ပရမတ် ဉာဏ်အမြင်နဲ့ကြည့်တဲ့အခါမှာ အလှူရှင်သူတော်စင်တွေရဲ့ သန္တာန်မှာ အဲ့သလို ကုသိုလ်မှုတွေကို မပြုဖြစ်အောင်၊ မပြုနိုင်အောင် ပိတ်ပင်တားဆီးထားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန၊ မစ္ဆရိယစတဲ့ သံသရာနယ်ချဲ့ ကိလေသာတရား ဆိုးတွေကိုပါ ဖျက်ဆီးသွားတာကို တွေ့မြင်ရမှာပါ။

ပြီးတော့ ပေးဆပ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေရဲ့
 ဟိုမှာကမ်းတစ်ဖက်မှာ ကပ်ငြိတွယ်တာမှုကင်းတဲ့
 အလောဘဓာတ်တွေ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့အကျိုးကို လိုလားတဲ့
 မေတ္တာဓာတ်တွေ၊ အကြောင်းမှန်၊ အကျိုးမှန်ကို ဝေဖန်
 စိစစ်ပြီး သိမြင်နိုင်တဲ့ အမောဟဓာတ်တွေဟာ အလှူရှင်
 သူတော်စင်တွေရဲ့သန္တာန်မှာ မလွဲမသွေ ကိန်းဝပ်ဖြစ်တည်
 လာတာကို သိမြင်နိုင်မှာပါပဲ။

ပြီးတော့ အဲ့သလို သူတော်ကောင်းဓာတ်
 တရားမြတ်တွေရဲ့ အကြောင်းရင်းခံကာ ဖန်တီးလိုက်နိုင်မှု
 ကြောင့်လည်း ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘဝ
 သမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂ သမ္ပတ္တိ၊ မဂ္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဖလသမ္ပတ္တိ
 အစရှိတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ အကျိုးတရားများဟာ
 အရောက်ဝေးနေခဲ့ရင်တောင်မှ အနီးကပ် သိမြင်နိုင်ဦးမှာ
 အသေအချာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတွေက ဒါန
 ပါရမီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး “လှူတာကို၊ ယူတယ်လို့မှတ်”
 ရယ်လို့ အလွယ်လေး သတိပေးဆုံးမတော်မူခဲ့တာ ဖြစ်ပါ
 တယ်။

ဒါနအမျိုးအစား (၂) ပါး

ဒါနတရားကို လိုရင်းချုပ် ခွဲခြားလိုက်ရင် (၂)မျိုး ကွဲပြားတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လောကမှာ အလှူအတန်း တွေ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ဘုရားအလှူ၊ တရားအလှူ၊ သံဃာ ကိုလှူတဲ့အလှူ၊ သင်္ကန်းအလှူ၊ ဆွမ်းအလှူ၊ ဆေးအလှူ၊ ကျောင်းအလှူ၊ တန်ဆောင်းအလှူ၊ ကထိန်အလှူ၊ ဝါဆိုအလှူ၊ ရှင်ပြု ရဟန်းခံအလှူ၊ မွေးနေ့အလှူ စသည်အားဖြင့် အလှူ ပေါင်းများစွာဟာ ရေတွက်မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းအချုပ်ကတော့ (၁)ဝတ္ထုဒါနရယ်၊ (၂)စေတနာဒါနရယ် (၂)မျိုးတည်းရယ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁)ဝတ္ထုဒါနဆိုတာက- မိမိစွန့်လွှတ် လှူဒါန်းမဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ဒါနလို့ခေါ်တာပါ။ မြန်မာလို ကတော့ 'လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်ခြင်း'ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို ဒါနလို့ပြောရသလဲမေးရင် ဒီပစ္စည်းဝတ္ထုတွေရှိလို့သာ လှူနိုင်တာပေါ့။ ပစ္စည်းဝတ္ထု တွေသာမရှိရင် စေတနာဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ လှူလို့မှ မရနိုင်တာကိုး။ ဟုတ်ပါတယ်။ အလှူတစ်ခုမှာ အင်္ဂါ (၄)ချက် ဟန်ချက်ညီစွာ ပြည့်စုံနေဖို့ လိုပါတယ်။

(၁) အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၊

(၂) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊

(၃) လူဖွယ်ပစ္စည်း၊

(၄) စွန့်လှူကြောင်းစေတနာ၊

အထက်ပါအင်္ဂါ(၄)ချက် မပြည့်စုံခဲ့ရင် အလှူအထမမြောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခြားအင်္ဂါ (၃)ပါး ပြည့်စုံနေသော်လည်း ဝတ္ထုမရှိလို့ မလှူဖြစ်သူတွေဟာ လောကမှာ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ။

(၁) စေတနာဒါနဆိုတာက- မိမိပိုင် လူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို စွန့်လှူကြောင်းဖြစ်တဲ့ စေတနာကို ဒါနလို့ ခေါ်တာပါ။ စေတနာဆိုတာကလည်း စေတနာမြောက် မြားစွာရှိတဲ့အထဲမှာ ယူတာက လောဘစေတနာဆိုတော့ လူတာက အလောဘစေတနာပေါ့။

လူတွေမှာ လူစရာပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ အင်မတန် ပေါများနေသော်လည်း လူလိုတဲ့စိတ်၊ စေတနာရှိမှသာ လှူနိုင်ကြတာပါ။ စေတနာမရှိသူတွေဟာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ နည်းနည်းလေးတောင် မလှူနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အလောဘစေတနာဟာ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားဖြစ်လို့ ဒါနလို့ ခေါ်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စေတနာသုံးတန် ဒါနမှန်

စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတဲ့အခါမှာ စွန့်လှူခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားဖြစ်တဲ့ စေတနာဟာ ...

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၅၁

- (၁) မစွန့်လွှတ်ရင် ရှေးယခင်ကဖြစ်နေသော ပုဗ္ဗစေတနာ၊
- (၂) စွန့်လွှတ်နေဆဲ အခိုက်မှာ ဖြစ်နေသော မုဉ္ဇစေတနာ၊
- (၃) စွန့်လွှတ်ပြီးချိန်မှာဖြစ်နေသော အပရစေတနာရယ်လို့ သုံးမျိုး ကွဲပါတယ်။

ဒါနတရားရဲ့ တရားကိုယ်အစစ်ကတော့ မုဉ္ဇစေတနာပါ။ မုဉ္ဇရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကလည်း စွန့်လွှတ်ခြင်းပါ။ ဘဝသံသရာမှာ အကျိုးပေးတဲ့အခါ အဲဒီမုဉ္ဇစေတနာကံကသာ ပဓာနအကျိုးကို ထိရောက်စွာ ပေးနိုင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပုဗ္ဗစေတနာနဲ့ အပရစေတနာတွေကိုလည်း သာမည အကျိုးများကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတာမို့ ဒါနလို့သာ ဆိုရပါတယ်။

စေတနာဒါနနဲ့ ဝတ္ထုဒါန (၂)မျိုးရှိတဲ့အထဲမှာ စေတနာဒါနကသာ ကံဖြစ်နေလို့ ဘဝသံသရာမှာ ဆိုင်ရာ အကျိုးတွေကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုဒါနကတော့ အကျိုးပေးနိုင်စွမ်းလုံးဝမရှိပါဘူး။ ဒါကိုတချို့က ပစ္စည်းဝတ္ထုကို အကျိုးပေးနိုင်စွမ်းမရှိဘဲနှင့် ဘာကြောင့် ဒါနလို့ ဆိုရပါလဲ ... မေးတတ်ပါတယ်။

အဖြေကတော့ ကံအကျိုးကိုပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စေတနာဟာ တကယ်တော့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းဝတ္ထုမရှိဘဲ သူ့ချည်း သက်သက် ဒါနကံအရာ မမြောက်နိုင်ပါဘူး။ အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အင်္ဂါ(၄)ချက်ကို ပြန်ကြည့်ပါ။

လှူဖွယ်ပစ္စည်းထင်ရှားရှိတဲ့ စေတနာကသာ ဒါနကံ မြောက်ပါတယ်။ ပစ္စည်းဝတ္ထုဟာ ဒါနကံ ဖြစ်မြောက်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတရား ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းဝတ္ထုဟာ တိုက်ရိုက် အကျိုးမပေးနိုင်ပေမယ့် သွယ်ဝိုက်နည်းနဲ့ကတော့ အကြောင်းဆက်အကျိုးမျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ မှတ်ရမှာပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အများစုဟာ ပါရမီတရား (၁၀)ပါးလုံးကို အလောင်းတော်ကြီးတွေရဲ့ ထုံးကို နှလုံးမူပြီး ဖြည့်ကျင့်အားထုတ်လိုသော်လည်း ဒါနပါရမီကိုသာ အကြိမ်မြောက်မြားစွာ ဖြည့်ကျင့် အားထုတ်ဖြစ်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဒါနတရားနဲ့ ပါရမီလမ်းစကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင် သူတွေအနေနဲ့ သီလတရား၊ သမာဓိတရား၊ ပညာတရား တွေကို ဖြည့်ပွားနိုင်ကြတာပါ။

တကယ်တော့ ဒါနအမှုနဲ့လည်း ဆက်စပ်ရာ ကိလေသာတရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမှာပါပဲ။ သီလအမှုနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ရာကိလေသာတရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမှာပါပဲ။ သမထဘာဝနာအမှုတွေ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ အမှုတွေနဲ့လည်း ဆိုင်ရာကိလေသာ တရားဆိုး

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၅၃

တွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာအမှုတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ကိလေသာတရားဆိုးတွေကို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ပယ်သတ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးသူတွေမှာတော့ ဒါနအမှုနဲ့ ဆက်စပ်ရာကိလေသာတရားဆိုးတွေကို အဦးဆုံး စွန့်လွှတ်ပယ်သတ်နိုင်ခြင်းအစွမ်းက နောင်တစ်ချိန်မှာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေကို ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ်မှုအစွမ်းတွေနဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ထောက်ပံ့ကူညီသွားလေ့ရှိပါတယ်။

ဒါနပါရမီဖြင့် စွန့်လွှတ်ခြင်းများ

အခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုဟာ ပါရမီ (၁၀)ပါးတရားအားလုံးကို သိရှိကြပေမဲ့ ပါရမီနုစဉ်လူသားများပီပီ ဒါနပါရမီတစ်ခုကိုပဲ ပဓာနပြုပြီး အားထုတ်နိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရေးလည်းကြီးပြီး လူအများစုလည်း အပြုလွယ်တတ်တဲ့ ဒါနပါရမီကို အလွယ်မပြုကြဘဲ အကျိုးကြီးမားတဲ့ ဒါနပါရမီတစ်ခု ဖြစ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ဒါနပါရမီဖြင့် စွန့်လွှတ်နည်းအချို့ကို လိုရင်းချုပ် ဖော်ပြပါဦးမယ်။

၅၄ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ဖိုးဝေ)

- (၁) ဒါနတရားရဲ့ လက္ခဏာ (အမှတ်အသား) က 'စွန့်လွှတ်ရခြင်း' ပါ။
 - (၂) ဒါနတရားရဲ့ ရသ (စွမ်းရည်) က 'ငြိတွယ်မှုကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အပြစ်ကင်းခြင်း' ပါ။
 - (၃) ဒါနတရားရဲ့ ထင်ရှားမှု (အကျိုးသက်ရောက်) သဘောက 'ငြိတွယ်မှုကင်းခြင်း၊ ဘဝကောင်းကို ရရှိခြင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားပြည့်စုံခြင်း' ပါ။
 - (၄) ဒါနတရားရဲ့ ပဒဋ္ဌာန် (အနီးဆုံးအကြောင်း) က 'စွန့်လွှတ်စရာ ပစ္စည်းဝတ္ထုအစုစု' ပါ။
- မိမိပြုလုပ်သမျှ ဒါနမှုတစ်ခုတိုင်းမှာ အထက်ပါ အင်္ဂါ(၄)ချက်လုံး ပြည့်စုံနေရမှာကို သတိပြုရပါမယ်။

နှစ်ပါးတွဲဒါနများ

လောကမှာ လူသားတွေ ပြုလုပ်နေသမျှ ဒါနတရားတွေကို (၂)မျိုးစီ ခွဲခြားကြည့်ရင်...

- (၁) ဓမ္မဒါန-တရားတော်နှင့် ပတ်သက်၍ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းခြင်း၊
- (၂) အာမိသဒါန-ပစ္စည်းဝတ္ထုအစုစုကို စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းခြင်းရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

ဓမ္မဒါနအမှုများ

ဓမ္မဒါနဆိုတာ တရားတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိမိ သန္တာန်မှာ လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန၊ မစ္ဆရိယစတဲ့ ကိလေသာ တရားဆိုးတွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်လိုက်တာပါ။ သူတစ်ပါး တွေကို တရားတော်ဟောကြားခြင်း၊ သင်ပေးခြင်း၊ တရားပြ ခြင်းစတဲ့ ကုသိုလ်အမှုမျိုးတွေဟာ ဓမ္မဒါနကုသိုလ် ဖြစ်ပါ တယ်။

တချို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်က တရားမဟောနိုင်၊ တရားစာ မသင်နိုင်ပေမယ့် တရားပွဲဖြစ်မြောက်အောင်၊ ဓမ္မစာပေသင်တန်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်၊ တရားစခန်း ပွဲတွေ ပြုလုပ်ဖြစ်အောင် ငွေကြေးထောက်ပံ့လှူဒါန်းခြင်း၊ တရားစာအုပ်များ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေခြင်း၊ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမယ့် ဝေယျာဝစ္စအမှုများ ဝိုင်းဝန်းပြုလုပ်ပေးခြင်း တွေဟာ ဓမ္မဒါနတွေချည်းပါ။

လောကမှာ ဘုရား၊ ပုထိုးတွေ၊ စေတီရုပ်ပွား တော်ကြီးတွေကို ထုလုပ်၊ တည်ထားလှူဒါန်းပြီး ကုသိုလ် အမှု ပြုလုပ်သူတွေဟာလည်း အများအပြားပဲရှိပါတယ်။

တချို့ကတော့ 'စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်တွေ တည်ထားလှူဒါန်းမှုမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အများအပြား စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းရသော်လည်း ဒါနမဖြစ်လို့ ဆိုတတ်ကြ

၅၆ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)

ပါတယ်။ သူတို့က စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်တွေမှာ အလှူပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရားဒါယကာတွေ ထင်ရှားရှိသော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မရှိလို့ 'တဲ့'။ အလှူပေးသူ၊ အလှူခံသူနှစ်မျိုးလုံးစုံညီမှ အလှူဖြစ်မြောက်နိုင်တာကိုး။ အဲဒါကြောင့် သူတို့က ဒီလိုအလှူမျိုးမှာ ဒါန မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တချို့ဆရာတွေကတော့ 'စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်တွေ တည်ထားလှူဒါန်းသူတွေဟာ ရိုသေသင့် ရိုသေထိုက်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို အရိုအသေပြုပြီး ပူဇော်ထားတာ ဖြစ်လို့ ပုညကြိယာဝတ္ထု(၁၀)ပါးထဲက အပစာယနကုသိုလ် ထဲ ထည့်သွင်းရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲသလို အရိုအသေပြုခြင်းကုသိုလ်ဟာ စာရိတ္တ သီလမျိုးဖြစ်တာမို့ စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော် တည်ထားလှူဒါန်း မှုဟာ ဒါနမဖြစ်၊ သီလပဲဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

တကယ်တော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ သမထကုသိုလ်နဲ့ အပစာယန သီလကုသိုလ်တွေဟာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းဝတ္ထု တွေကို စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းခြင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ အခုလို စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်တွေကို တည်ထားလှူဒါန်းမှုမှာတော့ ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ အများအပြား စွန့်လွှတ်ရတာ ကြောင့် ဒါနမှုနဲ့သာ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၅၇

စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတွေ တည်ထားလှူဒါန်းမှု ကုသိုလ်မျိုးမှာ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားဒါယကာ၊ ဘုရား ဒါယိကာမများဖြစ်ပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စေတီရုပ်ပွား တော်ကြီးတွေကို ကြည်ညိုပူဇော်သူ နတ်၊ လူ၊ ရှင် ရဟန်း အားလုံးပဲ ဖြစ်တယ်လို့ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးက ဆုံးဖြတ် တော်မူထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတွေကို တည်ထားကိုးကွယ်၊ လှူဒါန်းခြင်းဟာလည်း ဓမ္မဒါနပဲ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ရပါမယ်။

အာမိသဒါနအစုစုများ

လိုရင်းအချုပ်အားဖြင့် ရဟန်းတော်တွေအတွက် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်းဝတ္ထုလေးပါးကို လှူဒါန်းခြင်းဟာ အာမိသဒါနပါ။ အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ တရားသဘော ဆိုတဲ့ အာရုံခြောက်ပါးကို လှူဒါန်းခြင်းဟာ အာမိသ ဒါနပါ။ သုတ္တန်နည်းအားဖြင့် အစားအစာ၊ သောက်ဖွယ်ရာ၊ အဝတ်၊ ယာဉ်၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ လိမ်းခြယ်စရာ၊ အိပ်ရာနေရာ၊ ကျောင်းတန်ဆောင်း၊ ဆီမီးဆိုတဲ့ (၁၀)မျိုး ကို လှူဒါန်းခြင်းဟာ အာမိသဒါနပါ။

အလှူ(၂)မျိုးနှင့် တန်ဖိုး

အလှူဒါနပြုတဲ့အခါမှာ လူ၊ နတ် ချမ်းသာကို တောင့်တပြီး လှူတဲ့အလှူထက် သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တလှူတဲ့အလှူက ပိုမြတ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တပြီးလှူတဲ့ အလှူက လူနတ်ချမ်းသာလည်းရ၊ သံသရာဝဋ်မှလည်း လွတ်မြောက်လို့ပါ။

လောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ အပြစ်မကင်းတဲ့အလှူထက်၊ အလောဘ၊ အဒေါသစတဲ့အပြစ်ကင်းတဲ့အလှူက ပိုမွန်မြတ်ပါတယ်။ အပြစ်ကင်းတဲ့အလှူကသာ အပြစ်မပါတဲ့ အကျိုးတရားတွေကို ရရှိစေနိုင်လို့ပါ။

စေခိုင်းပြီးလှူတဲ့အလှူထက် ကိုယ်ထိလက်ရောက်လှူမှုက ပိုမြတ်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လှူခြင်းဟာ ကံသုံးပါးလုံးနဲ့ ဒါနကိုပြုခွင့်ရတာမို့ အကျိုးတရားလည်း ပိုများပြားလို့ပါ။

ဖြစ်သလို ကြံ့သလိုအလှူထက် လှူဖွယ်ပစ္စည်း၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် ရိုသေစွာလှူခြင်းက ပိုမြတ်ပါတယ်။ ရိုသေစွာလှူမှုကသာ သူတစ်ပါးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်လို့ပါ။

မသိဘဲလှူတဲ့အလှူနဲ့ သိလို့လှူမှု 'ဉာဏ်ယှဉ်

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၅၉

ဒါန 'က ပိုမြတ်ပါတယ်။ သိလို့လူတဲအလှူဟာ မဂ်ဉာဏ် အထိ အသိဉာဏ်အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်စေတဲ့ အကျိုး ရှိလို့ပါ။

သိလို့လှူသူဟာ အနိမ့်ဆုံး... ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို သိမြင်ထားရပါမယ်။ ဆိုင်ရာမျိုးစေ့က ဆိုင်ရာအသီးကို ဖြစ်စေနိုင်သလိုပဲ၊ ကိုယ်ပြုမိလိုက်တဲ့ကုသိုလ်ကံတစ်ခုဟာ ဆိုင်ရာကောင်းကျိုးတွေကို မလွဲမသွေ ရရှိစေတယ်လို့ သိထားရပါမယ်။

အကြောင်းကို ပြုတဲ့အတွက် ဆိုင်ရာသက်ရောက်မှု အကျိုးဟာ ဆုမတောင်းပေမယ့်လည်း ရရှိလာတော့မှာ မလွဲဧကန်ပါပဲ။

အမြင့်ဆုံး... ရုပ်နာမ်၊ အနိစ္စသည်ကို သိမြင်ရပါ မယ်။ အခုပေးလှူလိုက်တဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေရယ်၊ ပြီးတော့ အခုတွေ့နေရတဲ့ အလှူပေး၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေဟာ မြဲလား၊ မမြဲဘူးလား၊ မမြဲဘူးဆိုရင် အနိစ္စလို့ ဒိဋ္ဌသိရမယ်။ ရေရှည်မှာ ဆင်းရဲသလား၊ ချမ်းသာသလား၊ ဆင်းရဲရင် ဒုက္ခလို့ ဒိဋ္ဌသိရမယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူက၊ ဘယ်သူ့ကို အစိုးရနိုင်သလဲ၊ အစိုးမရနိုင်ရင် အနတ္တလို့ ဒိဋ္ဌသိရမယ်။

ဒါကြောင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ လှူဖွယ်

ပစ္စည်းတွေကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ အလှူပေးသူတွေက လှူဒါန်းနေခြင်းမျှပဲရယ်လို့ ရှင်းလင်းစွာ သိရမယ်။

မပျင်း၊ မပျော်လှတဲ့အလှူထက် နှစ်သက်ရွှင်လန်းစွာ လှူမှု 'သောမနဿဒါန' က ပိုမြတ်ပါတယ်။ နှစ်သက်ရွှင် လန်းစွာ ပေးလှူမှုဟာ အကျိုးတရားကို ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ရရှိခံစားရလို့ပါ။

မတရားနည်းနဲ့ ရှာဖွေရရှိလို့ လှူခြင်းထက် တရား သဖြင့် ရှာဖွေရရှိလို့လှူခြင်း 'ဓမ္မိကဒါန' က ပိုမြတ်တယ်။ တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိလို့လှူခြင်းဟာ အောင်မြင်သော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရတာနဲ့ တူပါတယ်။

ခေတ္တအသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းစတာ တွေကို လှူခြင်းထက် ထာဝရအသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ ကျောင်း၊ တန်ဆောင်းစတာတွေကို လှူခြင်းက ပိုမြတ်တယ်။ ထာဝရ အသုံးအဆောင်တွေဟာ နေရာတည်မြဲပြီး တစ်ခုလူတာနဲ့ အများစုကို လှူရာရောက်လို့ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံလှူတဲ့ အနိဗ္ဗဒ္ဓအလှူထက် နေ့စဉ်အမြဲ လှူတဲ့ နိဗ္ဗဒ္ဓအလှူကပိုမြတ်တယ်။ အမြဲအလှူဟာ အာသဝန ပစ္စည်းနဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုကို ရရှိလိုက်လို့ပါ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ညွှန်းလှူခြင်း

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၆၁

ထက် အစုအပေါင်းသံဃာကို အာရုံပြုလှူခြင်း 'သံဃိကဒါန' က ပိုမြတ်တယ်။ အစုအပေါင်းသံဃာထဲမှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများလည်း ပါဝင်ပြီး ဖြစ်လို့ပါ။

အချိန်အခါမရွေး လှူတဲ့အလှူထက် အချိန်အခါကိုက်လှူတဲ့ 'ကာလဒါန' က ပိုမြတ်တယ်။ ကထိန်အလှူ၊ ဝါဆိုအလှူ၊ ခရီးသွားအလှူ၊ ဂိလာနအလှူတွေဟာ ကာလဒါနတွေပါ။ ကာလဒါနကို လှူတဲ့အတွက် ကိုယ် လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ အချိန်ကိုက် အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လို့ပါ။

အလှူ (၃) မျိုးနှင့် တန်ဖိုးများ

ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဆန္ဒ၊ စိတ်၊ ဝီရိယ၊ ပညာတွေ နည်းပါးတဲ့အလှူ၊ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောခြင်းကို မျှော်တဲ့အလှူဟာ 'ဟိနဒါန' အညံ့စားအလှူပါ။

ဆန္ဒ၊ စိတ်၊ ဝီရိယ၊ ပညာတွေ အလယ်အလတ် ပါဝင်နေတဲ့ အလှူ၊ လူနတ်ချမ်းသာကို တောင့်တတဲ့အလှူဟာ 'မဇ္ဈိမဒါန' အလတ်စားအလှူပါ။

ဆန္ဒ၊ စိတ်၊ ဝီရိယ၊ ပညာတွေ များပြားစွာ ပါဝင်နေတဲ့အလှူ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တတဲ့အလှူဟာ 'ပဏီတဒါန' အမြတ်စားအလှူပါ။

အခုခေတ်မှာ အလှူမှတ်တိုင်အဖြစ် ကမ္ဗည်း
စာတမ်း ရေးထိုးပြီးလျှင်အလှူတွေ အများအပြားရှိပါတယ်။
အဲ့သလို နာမည်ကမ္ဗည်းထိုးတဲ့အခါ ကိုယ့်နာမည်
ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောဖို့၊ လူသိရှင်ကြားသိဖို့ဆိုတဲ့ ကြွေးဝါ
လိုစိတ်တွေကို သတိနဲ့ ပိတ်ဆို့နိုင်ရပါမယ်။

ပြီးတော့ နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူစေဖို့၊
အမွေပြုစေဖို့၊ စာဂါနုဿတိ ဘာဝနာပွားဖို့ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်
ချက်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ရင် ဟိနဒါန မဖြစ်ပါဘူး။

အမြတ်စားအလှူဖြစ်မှသာ အကျိုးပေးတဲ့အခါ
အမြတ်စားအကျိုးကို ပေးနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်အသုံးအဆောင်အောက် ညံ့တဲ့လှူဖွယ်တွေကို
ပေးလှူမှုဟာ 'ဒါသဒါန' ကျွန်အလှူပါ။

ကိုယ့်အသုံးအဆောင်နဲ့တန်းတူ လှူဖွယ်တွေကို
ပေးလှူမှုဟာ 'သဟာယဒါန' မိတ်ဆွေအလှူပါ။

ကိုယ့်အသုံးအဆောင်ထက် ပိုကောင်းတဲ့ လှူဖွယ်
တွေကိုပေးလှူမှုဟာ 'သာမိဒါန' သခင်အလှူပါ။ သခင်အလှူ
ကို ပေးလှူခြင်းကသာ အကျိုးတရားတွေကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ပိုင်ဆိုင်မှုအနေနဲ့ ရရှိခံစားရပါတယ်။

ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာပေးလှူရတဲ့
အလှူဟာ 'ဒုက္ကရဒါန' ခက်ခဲတဲ့အလှူပါ။ ကြီးကြီးမားမား

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၆၃

များများပြားပြား လှူဒါန်းရတဲ့အလှူဟာ 'မဟာဒါန' အလှူ ကြီးပါ။ တခြားအလှူတွေကတော့ 'သာမညဒါန' သာမန် အလှူတွေပေါ့။

ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးဟာ တောထဲမှာ စစ်ပြေး ဘဝရောက်ရှိနေရချိန် မိမိစားမယ့် တစ်ယောက်စာ စား ဖွယ်ရာများကို အငတ်ခံပြီး ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင် လက်ထက်က ဧကသာဠကပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံဟာလည်း နှစ်ယောက်စာကိုယ်ဝတ်တစ်ထည်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆုံး ဖြတ်ချက်ချပြီးမှ လှူနိုင်လိုက်တာပါ။

လင်္ကာဒီပနိုင်ငံ၊ မဟာဂါမရွာမှာ ထင်းခွေသမား ဇနီးမောင်နှံဟာ သမီးလေးကို အပေါင်ခံရာမှ ပြန်ရွေးယူမယ့် ငွေ(၁၅)နဲ့ တောထဲမှာ ဆွမ်းမရရှိတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွမ်းဝယ်လှူခဲ့ပါတယ်။

သူဝယ်လိုက်တဲ့ ထမင်းဟာ တကယ်တော့ တစ်ပဲဇိုးမျှ မတန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေ(၁၅)တောင် မတန်တဆ ပေးဝယ်ရတာ။ ထင်းခွေသမားဟာ တစ်ပဲမတန်တဲ့ ထမင်း ကို (၁၅)တန်ဇိုးအနေနဲ့ နှလုံးသွင်းသတ်မှတ်ပြီး ခဲယဉ်းလှတဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပေးလှူလိုက်တာမို့ ရဲခဲလှတဲ့အကျိုးထူးတွေကို ဘဝမခြားဘဲ ရရှိသွားခဲ့ပါတယ်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း

၆၄ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ပိုးဝေ)

ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ပူဇော်သောအနေနဲ့ ကျောင်း၊
တန်ဆောင်း၊ စေတီစသည်တွေကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်
အရေအတွက်စီ လှူဒါန်းခဲ့တာဟာ ကြီးမားတဲ့မဟာဒါန
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ဒါန(၃)ပါးထဲမှာ ဘယ်အလှူက ပိုအကျိုး
ကြီးသလဲမေးခွန်းကတော့ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နှလုံးသွင်း
စေတနာရယ်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စင်ကြယ်မှုရယ်ကို စိစစ်
ကြည့်ပြီး သိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အလှူကောင်း (၅) မျိုး

- ၁။ လှူဖွယ်ကို စင်ကြယ်အောင်ပြု၍ လှူခြင်း၊
- ၂။ စိတ်ထဲမှာ ရိုသေလေးမြတ်မှုရှိ၍ လှူခြင်း၊
- ၃။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လှူခြင်း၊
- ၄။ စွန့်ပစ်အပ်သော ပစ္စည်းမျိုးလို မဟုတ်ဘဲ
ဂရုတစိုက် လှူခြင်း၊
- ၅။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို သိရှိ၍ လှူခြင်း။

အထက်ပါအင်္ဂါ(၅)ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အလှူဟာ
လှူဖွယ်ပစ္စည်းက အကောင်းစားကြီး မဟုတ်သော်လည်း
အလှူကောင်း၊ အကောင်းအလှူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆန့်ကျင်
ဘက်အလှူတွေကိုတော့ အလှူညံ့တွေရယ်လို့ ခေါ်ရပါတယ်။

သူတော်ကောင်းအလှူ (၅) မျိုး

- ၁။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုး၊ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ယုံကြည်
စိတ်ဖြင့်လှူခြင်း ‘သဒ္ဓါဒါန’၊
- ၂။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းနှင့် အလှူခံတို့အပေါ် ရိုသေစွာ လှူခြင်း
‘သက္ကစ္စဒါန’၊
- ၃။ အချိန်အခါကိုက် အလိုက်သိစွာ လှူခြင်း ‘ကာလဒါန’၊
- ၄။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ချီးမြှောက်လိုစိတ်ဖြင့် မစွန်းငြိစေဘဲ
လှူခြင်း ‘အနုဂ္ဂဟိတဒါန’၊
- ၅။ မိမိနှင့် သူတစ်ပါးတို့ကို အတိုက်အခိုက်မပြုဘဲ
မထိပါးစေလျက်လှူခြင်း ‘အနုပဿာတဒါန’။

အထက်ပါဒါန(၅)မျိုးလုံးဟာ သာမန်အကျိုး
အနေနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားပြည့်စုံနိုင်ပြီး၊ အကျိုးထူး
အနေနဲ့ကတော့ သဒ္ဓါဒါနကြောင့် ရုပ်ချောခြင်း၊ သက္ကစ္စ
ဒါနကြောင့် အခြေအရံပေါပြီး ဩဇာကြီးခြင်း၊ ကာလ
ဒါနကြောင့် လိုအပ်ရာအချိန်မှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းအသုံး
အဆောင်ကို ရရှိခြင်း၊ အနုဂ္ဂဟိတဒါနကြောင့် ရရှိတဲ့
အသုံးအဆောင်တွေအပေါ် သုံးဆောင်ခံစားလိုစိတ်ညွှတ်
ခြင်း၊ အနုပဿာတဒါနကြောင့် ရန်သူမျိုးငါးပါး
မဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်းအကျိုးတွေကို ဖြစ်စေပါတယ်။

အထက်ပါ သူတော်ကောင်းအလှူ(၅)မျိုးကို
 ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်တဲ့အခါ လူညံ့တွေရဲ့အလှူ(၅)မျိုး
 ဖြစ်ပါတယ်။ လူညံ့တွေရဲ့အလှူတွေမှာလည်း အကျိုးရတဲ့
 အခါမှာ မဖွံ့ဖြိုးတဲ့အကျိုးညံ့တွေကိုသာ ရရှိစေပါတယ်။

အလှူဆိုး(၅)မျိုး

- ၁။ အရက်သေရည်အလှူ၊
- ၂။ ပွဲသဘင်အလှူ၊
- ၃။ ပြည့်တန်ဆာမအလှူ၊
- ၄။ နွားလားဥသဘအလှူ၊
- ၅။ မသင့်လျော်သော ရုပ်ပုံပန်းချီအလှူ။

အဲ့ဒီအလှူ(၅)မျိုးကတော့ လူသူက စေတနာ
 ထားပြီးလှူသော်လည်း အကျိုးမပြီးလို့ အချည်းနှီးအလှူ
 ဖြစ်ရုံမကဘဲ အကုသိုလ်ကိုရစေလို့ အလှူဆိုးတွေပါ။

ငွေမကုန်သောအလှူ (၅)မျိုး

- ၁။ သူ့အသက်ကို မသတ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၂။ သူ့ဥစ္စာကို မယူဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၃။ သူ့အိမ်ယာကို မလွန်ကျူးဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၄။ လိမ်ညာစကား မပြောဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- ၅။ သေအရက်ကို မသောက်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။

အဲဒီ(၅)မျိုးဟာ အမှန်တော့ ငါးပါးသီလဖြစ်လို့ ဒါနမဟုတ်တဲ့ သီလကုသိုလ်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်ကို သတ်ခွင့်ကြုံပေမယ့် မသတ်ဘဲ လွှတ်လိုက်တာကိုက ဘေးကင်းမှုကိုပေးလှူခြင်း၊ ဘေးမဲ့အလှူဖြစ်တာကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက “ပဉ္စိမာနိ ဘိက္ခဝေ ဒါနာနိ၊ မဟာ ဒါနာနိ” စသည်ဖြင့် ငွေကြေးမကုန်တဲ့ မဟာဒါန-အလှူကြီးများလို့ ဟောကြားတော်မူတာပါ။

အလှူ (၈) မျိုးနှင့် တန်ဖိုးများ

- ၁။ ချစ်လို့ လှူခြင်း၊
- ၂။ အားနာလို့ လှူခြင်း၊
- ၃။ မသိလို့ လှူခြင်း၊
- ၄။ ကြောက်လို့ လှူခြင်း၊
- ၅။ အစဉ်အလာကြောင့် လှူခြင်း၊
- ၆။ နတ်ပြည်ရောက်ဖို့ လှူခြင်း၊
- ၇။ စိတ်နှလုံး ကြည်ရွှင်လန်းဖို့ လှူခြင်း၊
- ၈။ သမထ၊ ဝိပဿနာအထောက်အပံ့(သမာဓိ)ဖြစ်ဖို့ လှူခြင်း၊

အဲဒီအလှူ(၈)မျိုးထဲမှာ နောက်ဆုံးအလှူဒါနကသာ ကောင်းမှုအရေးအလှူ ‘ပုညဝိသယဒါန’ ဖြစ်လို့ အမြတ်ဆုံး

၆၈ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)

ပါ။ အလှူကြောင့် သမာဓိ၊ ပညာများ တိုးပွားဖြစ်ပေါ်ပြီး
မဂ်ဉာဏ်အထိ ရရှိနိုင်လို့ပါ။

အမှတ်(၆)နှင့် (၇)တို့မှာ အလယ်အလတ်အကျိုး
ရရှိပြီး၊ ကျန်တဲ့အလှူတွေကတော့ အညံ့စားလူမှုရေးအလှူ
'လောကဝိသယဒါန' ဖြစ်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်အလှူ (၈) ပါး

- ၁။ လှူဖွယ်မမြတ်သော်လည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
တင့်တယ်လှပအောင်ပြု၍ လှူခြင်း၊
- ၂။ မွန်မြတ်သောလှူဖွယ်ကို လှူခြင်း၊
- ၃။ သင့်လျော်လိုအပ်သောအခါ၌ လှူခြင်း၊
- ၄။ အပ်စပ်သော လှူဖွယ်ကို လှူခြင်း၊
- ၅။ အလှူခံနှင့် လှူဖွယ်ကို ရွေးချယ်လှူခြင်း၊
- ၆။ စွမ်းသဖြင့် မပြတ်မလပ်စေဘဲ လှူခြင်း၊
- ၇။ လှူဆဲ၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စွာထားလှူခြင်း၊
- ၈။ လှူပြီးချိန်မှာ ဝမ်းမြောက်စွာ စိတ်ထားခြင်း၊

အဲ့ဒီအလှူ (၈)ပါးလုံးဟာ မြင့်မြတ် အလှူတွေ
ဖြစ်တာကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့ အကျိုးတရားတွေကိုပဲ
ပေးစွမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားသောအလှူနှင့် မတရားသောအလှူ

သံဃာအား ညွတ်ထားပြီးသောလှူဖွယ်ကို တခြား သံဃာအားလှူခြင်း၊ စေတီအားလှူခြင်း၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်အား လှူခြင်း၊ စေတီအား ညွတ်ထားပြီးသော လှူဖွယ်ကို အခြား စေတီအားလှူခြင်း၊ သံဃာအားလှူခြင်း၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်အား လှူခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါးအား ညွတ်ထားပြီးသော လှူဖွယ် ကို သံဃာအားလှူခြင်း၊ စေတီအားလှူခြင်း၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်အား လှူခြင်းရယ်လို့ အလှူ(၉)မျိုးဟာ မတရားသောအလှူဖြစ်တာ မို့ 'အဓမ္မိကဒါန' ခေါ်ပါတယ်။

သံဃာအား ညွတ်ထားပြီးသောလှူဖွယ်ကို ထိုသံဃာအားပင်လှူခြင်း၊ စေတီအား ညွတ်ထားပြီးသော လှူဖွယ်ကို ထိုစေတီအားပင် လှူခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်ထားပြီးသော လှူဖွယ်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်အားပင် လှူခြင်းဆိုတဲ့ အလှူ(၃)မျိုး ကတော့ တရားသောအလှူဖြစ်တာကြောင့် 'ဓမ္မိကဒါန' ခေါ်ရပါတယ်။

အလှူအကျိုး ဖြတ်နီးဖွယ်

မိမိပြုလုပ်အားထုတ်လိုက်တဲ့ အလှူတစ်ခုဟာ အကျိုးကြီးမားသလား ၊ အကျိုးနည်းပါးသလား စိစစ်ကြည့် လို့လည်း ရပါတယ်။

တခါတုန်းက မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိမြို့၊ ဇေတဝန်
ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးစဉ် နန္ဒမာတာအမည်ရှိ ဒါယိကာ
မကြီးတစ်ဦးဟာ သူ့နေအိမ်မှာ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါး
အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်များကို အလှူကြီးပေးလှူနေပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ကျောင်းတော်ကနေပြီး
ဒိဗ္ဗစက္ခုနဲ့ လှမ်းမြင်တော်မူတော့ အပါးမှာရှိတဲ့ ရဟန်း
တွေကို အခုလို မိန့်မြွက်တော်မူပါတယ်။

‘ရဟန်းတို့၊ ဝေဠုကဏ္ဍမြို့သူ နန္ဒမာတာ ဒါယိ
ကာမကြီးဟာ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးအမှူးရှိတဲ့ သံဃာအား

- (၁) မလ္လမီ ရှေးအဖို့က ကြိုတင်ဝမ်းသာခြင်း၊
- (၂) လှူဆဲအခိုက်အချိန်မှာလည်း စိတ်စေတနာ
ကောင်းစွာကြည်လင်နေခြင်း၊
- (၃) လှူပြီးနောက်ပိုင်းအချိန်တွေမှာလည်း နှစ်လို
ဝမ်းမြောက်စိတ်ဖြစ်ခြင်း...အလှူရှင်အင်္ဂါ(၃)ပါး၊
- (၄) အလှူခံတွေကလည်း ရာဂကင်းပြီးသူ၊ ရာဂ
ကင်းဖို့ ကျင့်သုံးနေသူတွေ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၅) ဒေါသကင်းပြီးသူ၊ ဒေါသကင်းဖို့ ကျင့်သုံး
နေသူတွေ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) မောဟကင်းပြီးသူ၊ မောဟကင်းဖို့ ကျင့်သုံး
နေသူတွေ ဖြစ်ခြင်း အင်္ဂါ(၃)ပါး၊

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၇၁

ဤအင်္ဂါ(၆)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောအလှူကို
လှူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ချစ်သားတို့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာရေကို နှိုင်းယှဉ်ချင့်
တွက်၍ မရနိုင်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ဤအင်္ဂါ(၆)ပါးနှင့်
ပြည့်စုံသောအလှူ၏ အကျိုးတရားကိုလည်း နှိုင်းယှဉ်
ချင့်တွက်၍ မရစေကောင်းပေ”။

ဒါကြောင့် အလှူတစ်ခုမှာ ပြည့်စုံနေရမယ့် အင်္ဂါ
ခြောက်ချက် ညီညွတ်နေရင် အကျိုးကြီးတယ်လို့ မှတ်ရ
ပါမယ်။ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေဘက်ကလည်း ‘မလှူခင်
ကြိုတင်လို့ ပျော်ရွှင်၊ လှူဆဲမှာ ကြည်လင်လန်း၊ လှူပြီးလို့
ဝမ်းပန်းသာ’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂါသုံးရပ်နဲ့ ညီညွတ်ဖို့လိုသလို၊
အလှူခံတွေဘက်ကလည်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းပြီးသူ
ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မကင်းသေးရင်လည်း ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
ကင်းကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားများကို ပွားများ
အားထုတ်နေသူတွေ ဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့အလှူ

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် အချိန်တွေ
တုန်းက ကာကဝလိယဇနီးမောင်နှံ၊ ပုဏ္ဏသူဌေး၊ သုမန
ပန်းသည်၊ မလ္လိကာစသူတို့လို လက်ငင်းအကျိုးတရား

ထင်ရှားစွာ ရရှိဖြစ်ပေါ်ခဲ့သူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

သူတို့တွေမှာ ဘာလို့ လက်ငင်းအကျိုးကို ရရှိသလဲ
လို့မေးရင် သူတို့ရဲ့အလှူဟာ အစွမ်းအာနုဘော်ကြီးမားလို့ပဲ
လို့ ဖြေဆိုရပါတယ်။ အစွမ်းအာနုဘော်ကြီးမားတဲ့ အလှူ
ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုဖြည့်ကျင့်ရပါမလဲ မေးရင်တော့
အဋ္ဌကထာတွေမှာ အင်္ဂါ(၄)ပါး ပြည့်စုံဖို့လိုကြောင်း ပြဆို
ထားပါတယ်။

- ၁။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းက တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိသော
ဓမ္မိယလဒ္ဓ ဖြစ်ခြင်း၊
- ၂။ စေတနာသုံးတန် ပြည့်စုံစွာဖြင့် သဒ္ဓါတရား အလွန်
ထက်သန်ခြင်း၊
- ၃။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က ရဟန္တာ၊ အနာဂါမ်ဖြစ်ခြင်း၊
- ၄။ ထိုအလှူခံသည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထပြီးစ
အချိန်ဖြစ်ခြင်း။

အဲ့ဒီအင်္ဂါ(၄)ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အလှူဟာ လက်ငင်း
အကျိုးပေးလောက်အောင် အစွမ်းအာနုဘော်ကြီးမား
တယ်လို့ ညွှန်ပြထားပါတယ်။

အလှူစင်ကြယ်ခြင်း (၄)မျိုး

အလှူတစ်ခုခု ပြုလုပ်အားထုတ်ပြီးဆိုရင် မိမိပြု

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၇၃

လုပ်တဲ့အလှူဟာ စင်ကြယ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အလှူစင်ကြယ်
မှ အကျိုးတရားလည်း တိုးပွားပြည့်စုံနိုင်မှာမို့ပါ။

မြတ်စွာဘုရားက ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်တော်မှာ
အလှူစင်ကြယ်အောင် စိစစ်ပြုပြင်စရာနည်း(၄)မျိုး
ဟောတော်မူထားပါတယ်။

(၁) အလှူခံကြောင့် မစင်ကြယ်သော်လည်း အလှူ
ဒါယကာကြောင့် စင်ကြယ်သောဒါနတစ်မျိုး၊

(၂) အလှူဒါယကာကြောင့် မစင်ကြယ်သော်လည်း
အလှူခံကြောင့် စင်ကြယ်သောဒါနတစ်မျိုး၊

(၃) အလှူခံ၊ အလှူဒါယကာ နှစ်ဖက်လုံး မစင်
ကြယ်သော ဒါနတစ်မျိုး၊

(၄) အလှူခံ၊ အလှူဒါယကာ နှစ်ဖက်လုံး စင်
ကြယ်သောဒါနတစ်မျိုး။

အဲဒီ(၄)မျိုးထဲမှာ အလှူခံ၊ အလှူဒါယကာ နှစ်
ဖက်လုံး မစင်ကြယ်မှုဟာ အကျိုးအနည်းဆုံးဖြစ်ပြီး၊
နှစ်ဖက်လုံး စင်ကြယ်မှုကတော့ အကျိုးအများဆုံး ဖြစ်
ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နှစ်ဖက်လုံး စင်ကြယ်ပြီး အကျိုး
အများဆုံး ရရှိစေနိုင်တဲ့ အလှူဒါနတစ်ခုဖြစ်အောင် အခု
ခေတ်အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုမျိုး ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်

၇၄ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်ဖိုးဝေ)

သင့်ပါသလဲ၊ အဖြေကတော့ အလှူခံသူ၊ အလှူပေးသူတို့
ဟာ နှစ်ဖက်လုံးက သတိပြုပြီးပြင်ဆင်သွားလို့ရပါတယ်။

(၁) အလှူပေးသူတွေဟာ မလှူခင်မှာ ငါးပါးသီလကို
ခံယူဆောက်တည်မှု ပြုရမယ်။

(၂) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အလှူမခံခင်မှာ ဒေသနာ
ပြောကြားခြင်းစသည်ဖြင့် သီလကို သုတ်သင်ပြီး
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် မေတ္တာစိတ် ထားပေး
ရပါမယ်။

(၃) သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရှာဖွေရရှိထားတဲ့ငွေကြေးနဲ့ လှူဖွယ်
ပစ္စည်းကို ဖန်တီးပေးရပါမယ်။

(၄) အလှူပေးသူတွေဟာ စေတနာသုံးတန် ထက်သန်
ညီညွတ်နေဖို့ အစစအရာရာ သတိထားပြီး
'ယောနိသော မနသိကာရ' ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်း
နေနိုင်ရပါမယ်။

(၅) ကံကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရား ထက်ထက်
သန်သန် ဖြစ်ပွားနေစေရပါမယ်။

အဲဒီအချက်(၅)မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
လိုက်နာကျင့်သုံးပြုပြင်သွားရင် မိမိရဲ့အလှူဟာ စင်ကြယ်တဲ့
အလှူတစ်ခု ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။

သဒ္ဓါဓာတ်၏အစွမ်း

လောကမှာ သူတော်ကောင်းတွေဟာ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေကို တစ်ခုမဟုတ်၊ တစ်ခုခုတော့ ပြုကြမြဲဖြစ်ပါတယ်။ သူယုတ်မာတွေကလည်း မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို ပြုကြမြဲပါပဲ။

ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုနိုင်ဖို့ အတွက် ကိုယ့်စိတ်မှာ 'သဒ္ဓါဓာတ်' ရှိနေရမှာပါ။ သဒ္ဓါဓာတ်မရှိသူဟာ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေကိုပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုနေနိုင်လို့ပါ။

သဒ္ဓါဆိုတဲ့ ပါဠိရဲ့ မူရင်းသဒ္ဓါအဖွင့်အဓိပ္ပါယ်က (သံ+ဓာ) ကောင်းစွာဆောင်ထားခြင်းပါ။ ဥပမာအနေနဲ့ အလွန်ကြည်လင်ပြီး အနယ်ထိုင်နေတဲ့ရေဟာ လရိပ်၊ လူရိပ် စတာတွေကို မိမိအတွင်းမှာ တည်(ထင်)နေအောင် ဆောင်ထားနိုင်သလို ဖြစ်ပါတယ်။

သဒ္ဓါဓာတ်ရဲ့ အစွမ်းကလည်း ကိုယ့်စိတ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ အနယ်တွေထိုင်သွားလို့ ကြည်လင်နေတဲ့စိတ်အစဉ်နဲ့ ဘုရားအာရုံစတာတွေကို တည်(ထင်)နေအောင် ဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်။

အဲသလို ဆောင်ထားနိုင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုပဲ ဘုရားကို ယုံလို့၊ ကိုယ့်စိတ်အစဉ်မှာ ကြည်လင်သွားတဲ့

၇၆ ■

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်စိုးဝေ)

အစွမ်းသက်ရောက်ခြင်းကို အစွဲပြုပြီး 'ယုံကြည်ခြင်း' ရယ်လို့ မြန်မာလို ဖွင့်ဆိုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ယုံကြည်ခြင်း-သဒ္ဓါဓာတ်ကို မြတ်စွာဘုရားက လက်နဲ့တူကြောင်း ဥပမာပေးပါတယ်။ လူတွေမှာလက်ရှိမှ သာ စီးပွားဥစ္စာ၊ ရတနာတွေကို အလိုရှိသလိုကောက်ယူ နိုင်တယ်။ လက်သာမရှိရင် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရတနာသိုက်ကြီး ရှိနေတာတောင် မယူနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါဆိုသော လက်ရှိသူသာ ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ စတဲ့ သူတော် ကောင်းတွေရဲ့ စီးပွားဥစ္စာ၊ ရတနာအဖြစ်ကို အလိုရှိသလို ရယူအသုံးပြုနိုင်မှာပါ။

ပြီးတော့ သဒ္ဓါဓာတ်ကို မျိုးစေ့နဲ့လည်း ဥပမာ ပြုထားပါတယ်။ မျိုးစေ့မရှိခဲ့ရင် ဘယ်လိုအပင်မျိုးမဆို ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ဘူး။ မျိုးစေ့ရှိမှသာ ကိုယ့်လိုရာအပင်ကို စိုက်ပြီး အသီး၊ အပွင့်တွေကို သုံးဆောင်ခံစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါဆိုသောမျိုးစေ့ရှိသူသာ ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အပင်တွေကို စိုက်ပျိုးပြီး လူ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် သုံးတန် ချမ်းသာ အသီး၊ အပွင့်တွေကို သုံးဆောင်ရနိုင်တာပါ။

နောက်ပြီး စကြဝတေးမင်းရဲ့ ပတ္တမြားရတနာနဲ့ တူကြောင်းလည်း ဥပမာပေးထားပါတယ်။ စကြဝတေး မင်းရဲ့ပတ္တမြားရတနာဟာ ဘယ်လောက်နောက်ကျတဲ့ရေထဲ

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၇၇

ချချ၊ ချက်ချင်း ရေကြည်သွားပါတယ်။

သဒ္ဓါဓာတ်ရဲ့ အစွမ်းဟာလည်း စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျူရေး ကိလေသာတွေ ဘယ်လောက်ပေါ်ပေါ်၊ သဒ္ဓါဓာတ်ရောက်သွားတာနဲ့ ကိလေသာအညစ်တွေကို ခဏအတွင်း ပယ်ရှားပစ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်သွား စေပါတယ်။

သဒ္ဓါဓာတ်ဖြင့် ယုံကြည်ခြင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်တွေအဖို့ သဒ္ဓါဓာတ် အစွမ်းနဲ့ ယုံကြည်နိုင်စရာတွေဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးရယ်လို့ (၅)မျိုး ရှိပါတယ်။

၁။ ဘုရားရုပ်ပုံတော်ကို ဖူးမြင်ရင်း ဘုရားဂုဏ် တော်(၉)ပါးကိုရွတ်ပွားကာ တစ်ပါးချင်း စိတ်နဲ့နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ညစ်နွမ်းခြင်း တစ်စုံ တစ်ရာမရှိတော့ဘဲ အလွန်ကြည်လင်လာတာကို တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။

၂။ ဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေကို ရွတ်ဖတ်ရင်း တရားသဘောသတ္တိလေးတွေ၊ တရားဂုဏ် တော်တွေကို စိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ညစ်နွမ်းခြင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့ဘဲ

အလွန်ကြည်လင်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

၃။ သံဃာတော်များကို ဖူးမြော်ရင်း အရိယာသံဃာတော်များကို အာရုံယူပြီး သံဃာ့ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တွေကို စိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်မှာ ညစ်နွမ်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ အလွန်ကြည်လင်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

၄။ အကုသိုလ်ကံကို ပြုလိုစိတ်ဖြစ်တဲ့ အခါ လောဘစသည်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်စေတနာဟာ အပူလား၊ အအေးလား၊ အပြစ်နဲ့လား၊ အပြစ်မဲ့သလား၊ မကောင်းမှုလား၊ ကောင်းမှုလား ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

ကုသိုလ်ကံကို ပြုလိုစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ အလောဘစသည်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်စေတနာဟာ အပူလား၊ အအေးလား၊ အပြစ်နဲ့လား၊ အပြစ်မဲ့လား၊ မကောင်းမှုလား၊ ကောင်းမှုလား နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

ဥပမာ-ဒါနကုသိုလ်ကံတစ်ခုခု ပြုလိုစိတ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ 'ငါ အခုလှူဒါန်းမည့် ဒါနကုသိုလ်ကံသည် ငွေကြေးဘယ်မျှကုန်သွားမည်။ သို့သော် အချည်းနှီးကုန်သွားခြင်းမဟုတ်။ ကုန်သွားသောငွေကြေးထက် အဆပေါင်းများစွာ အဖိုးတန်သော ဒါနကုသိုလ်စေတနာသတ္တိကို ငါရရှိလိုက်သည်။ ဥစ္စာကို ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ လုယူဖျက်ဆီးနိုင်သော်

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

■ ၇၉

လည်း ငါယခုပြုသော ကုသိုလ်ကံကို ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်။ ဤဒါနကုသိုလ် စေတနာကံကသာ သံသရာ တစ်လျှောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ငါ့ကို လမ်းခင်းပို့ဆောင် ပေးလိမ့်မည်' လို့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်မှာ ညစ်နွမ်းခြင်းမရှိဘဲ အလွန်ကြည်လင်လာတာကို တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်။

၅။ အကုသိုလ်ကံကို ပြုလိုစိတ် ဖြစ်တဲ့အခါ အကုသိုလ်စေတနာကြောင့် ကိုယ့်စိတ်မှာ အပူဓာတ်တွေ တိုးပွားလာတယ်။ အပြစ်ရှိသူ ဖြစ်သွားတယ်။ မကောင်း တဲ့လူညံ့၊ လူဖျင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲ သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

ကုသိုလ်ကံကို ပြုလိုစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ ကုသိုလ် စေတနာကြောင့် ကိုယ့်စိတ်မှာ အအေးဓာတ်တွေ စိမ့်ဝင် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အပြစ်ကင်းသူ ဖြစ်သွားတယ်။ ကောင်းသူ တော်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်း ပြောင်း လဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရတာကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

ဒါဟာ ကံတရားရဲ့ လက်ငင်းရှုမြင် ဆင်ခြင်ပြီး သိနိုင်တဲ့ အကျိုးတွေပါ။ ဒီဘဝမှာပဲ ကောင်းမှုကံကြောင့် လူချစ်လူခင်ပေါတာ၊ အများက ယုံကြည်အားကိုးတယ်။ ကူညီစောင့်ရှောက်ခံရတာ၊ စီးပွားကျက်သရေတိုးလာ

တာတွေ အများကြီးပါ။ တမလွန်မှာ သုဂတိဘဝကောင်း
ရရှိတာ၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို အဆင့်ဆင့်ထောက်ပံ့သမှု
ကျေးဇူးပြုသွားတဲ့သဘောတွေကို စိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်
ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ညစ်နွမ်းခြင်းမရှိဘဲ အလွန်
ကြည်လင်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

သဒ္ဓါရှိမှ စွန့်လွှတ်ကြ

သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပါရမီဓာတ်တွေ
ပြည့်ဝလာဖို့အတွက် မကောင်းမှုအကုသိုလ်အစွမ်းတွေကို
စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းမှုအကုသိုလ်အစွမ်းတွေကို ဘာကြောင့်
ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြသလဲလို့မေးရင်.. သဒ္ဓါဓာတ်
ပြည့်ဝကြလို့ပါ။ သဒ္ဓါဓာတ်မရှိသူဟာ ဘာကုသိုလ်ကိုမှ
မယ်မယ်ရရ မပြုလုပ်နိုင်လို့ပါ။

သဒ္ဓါဓာတ်ပြည့်ဝကြတဲ့ ဘုရားအလောင်းစတဲ့
သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ ဒါနကုသိုလ်ကို ပြုပြီးလည်း
စွန့်လွှတ်ရဲကြပါတယ်။ သီလကုသိုလ်ကို ဆောက်တည်
ပြီးလည်း စွန့်လွှတ်ရဲကြပါတယ်။ သမထဘာဝနာ၊
ဝိပဿနာဘာဝနာကုသိုလ်တွေကို ပွားပြီးတော့လည်း
စွန့်လွှတ်ရဲကြပါတယ်။

စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပါရမီ

၈၁

အဲသလို စွန့်လွှတ်ရဲတော်မူကြလို့လည်း
ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ ဘဝခန္ဓာ၊ သံသရာမှ
လွတ်မြောက်တော်မူသွားခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် စွန့်လွှတ်ရဲမှ ကုသိုလ်ဖြစ်မြဲပါ။
ကုသိုလ်ဖြစ်မှလည်း အကုသိုလ်ကံနဲ့ အကျိုးပေးဖြစ်တဲ့
ဒုက္ခခန္ဓာဘေးအမျိုးမျိုးမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရရှိကြမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသလို (အကုသိုလ်ကံ၊ အကျိုးပေး ဒုက္ခခန္ဓာ
တွေမှ)လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းခြင်းကိုပဲ တဒင်္ဂငြိမ်းတော့
တဒင်္ဂနိဗ္ဗာန်၊ ကြာကြာငြိမ်းတော့ ကြာကြာနိဗ္ဗာန်၊ ထာဝရ
ငြိမ်းတော့ 'သန္တိသုခ'ခေါ် ထာဝရနိဗ္ဗာန်နဇာတ်သဘောကို
မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါတော့တယ်။

အဲသလို ငြိမ်းချမ်းခြင်း နိဗ္ဗာန်နဇာတ်သဘောကို
မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ဘဝခန္ဓာနဲ့အာရုံဝတ္ထု အစုစု
တွေအပေါ်မှာ မတွယ်မတာဘဲ အပါယ်ရွာလားစေမယ့်
ကိလေသာတရားဆိုးတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ပါရမီကုသိုလ်တရားများကို ဖြည့်ကျင့်
အားထုတ်တော်မူသွားကြရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဣန္ဒြိယ (သျှင်မိုးဝေ)
(၂၂၇၂၂၀၁၃)။

1990-1991

1940-1941
 1942-1943
 1944-1945
 1946-1947
 1948-1949
 1950-1951
 1952-1953
 1954-1955
 1956-1957
 1958-1959
 1960-1961
 1962-1963
 1964-1965
 1966-1967
 1968-1969
 1970-1971
 1972-1973
 1974-1975
 1976-1977
 1978-1979
 1980-1981
 1982-1983
 1984-1985
 1986-1987
 1988-1989
 1990-1991
 1992-1993
 1994-1995
 1996-1997
 1998-1999
 2000-2001
 2002-2003
 2004-2005
 2006-2007
 2008-2009
 2010-2011
 2012-2013
 2014-2015
 2016-2017
 2018-2019
 2020-2021
 2022-2023
 2024-2025
 2026-2027
 2028-2029
 2030-2031
 2032-2033
 2034-2035
 2036-2037
 2038-2039
 2040-2041
 2042-2043
 2044-2045
 2046-2047
 2048-2049
 2050-2051
 2052-2053
 2054-2055
 2056-2057
 2058-2059
 2060-2061
 2062-2063
 2064-2065
 2066-2067
 2068-2069
 2070-2071
 2072-2073
 2074-2075
 2076-2077
 2078-2079
 2080-2081
 2082-2083
 2084-2085
 2086-2087
 2088-2089
 2090-2091
 2092-2093
 2094-2095
 2096-2097
 2098-2099
 2100-2101
 2102-2103
 2104-2105
 2106-2107
 2108-2109
 2110-2111
 2112-2113
 2114-2115
 2116-2117
 2118-2119
 2120-2121
 2122-2123
 2124-2125
 2126-2127
 2128-2129
 2130-2131
 2132-2133
 2134-2135
 2136-2137
 2138-2139
 2140-2141
 2142-2143
 2144-2145
 2146-2147
 2148-2149
 2150-2151
 2152-2153
 2154-2155
 2156-2157
 2158-2159
 2160-2161
 2162-2163
 2164-2165
 2166-2167
 2168-2169
 2170-2171
 2172-2173
 2174-2175
 2176-2177
 2178-2179
 2180-2181
 2182-2183
 2184-2185
 2186-2187
 2188-2189
 2190-2191
 2192-2193
 2194-2195
 2196-2197
 2198-2199
 2200-2201
 2202-2203
 2204-2205
 2206-2207
 2208-2209
 2210-2211
 2212-2213
 2214-2215
 2216-2217
 2218-2219
 2220-2221
 2222-2223
 2224-2225
 2226-2227
 2228-2229
 2230-2231
 2232-2233
 2234-2235
 2236-2237
 2238-2239
 2240-2241
 2242-2243
 2244-2245
 2246-2247
 2248-2249
 2250-2251
 2252-2253
 2254-2255
 2256-2257
 2258-2259
 2260-2261
 2262-2263
 2264-2265
 2266-2267
 2268-2269
 2270-2271
 2272-2273
 2274-2275
 2276-2277
 2278-2279
 2280-2281
 2282-2283
 2284-2285
 2286-2287
 2288-2289
 2290-2291
 2292-2293
 2294-2295
 2296-2297
 2298-2299
 2300-2301
 2302-2303
 2304-2305
 2306-2307
 2308-2309
 2310-2311
 2312-2313
 2314-2315
 2316-2317
 2318-2319
 2320-2321
 2322-2323
 2324-2325
 2326-2327
 2328-2329
 2330-2331
 2332-2333
 2334-2335
 2336-2337
 2338-2339
 2340-2341
 2342-2343
 2344-2345
 2346-2347
 2348-2349
 2350-2351
 2352-2353
 2354-2355
 2356-2357
 2358-2359
 2360-2361
 2362-2363
 2364-2365
 2366-2367
 2368-2369
 2370-2371
 2372-2373
 2374-2375
 2376-2377
 2378-2379
 2380-2381
 2382-2383
 2384-2385
 2386-2387
 2388-2389
 2390-2391
 2392-2393
 2394-2395
 2396-2397
 2398-2399
 2400-2401
 2402-2403
 2404-2405
 2406-2407
 2408-2409
 2410-2411
 2412-2413
 2414-2415
 2416-2417
 2418-2419
 2420-2421
 2422-2423
 2424-2425
 2426-2427
 2428-2429
 2430-2431
 2432-2433
 2434-2435
 2436-2437
 2438-2439
 2440-2441
 2442-2443
 2444-2445
 2446-2447
 2448-2449
 2450-2451
 2452-2453
 2454-2455
 2456-2457
 2458-2459
 2460-2461
 2462-2463
 2464-2465
 2466-2467
 2468-2469
 2470-2471
 2472-2473
 2474-2475
 2476-2477
 2478-2479
 2480-2481
 2482-2483
 2484-2485
 2486-2487
 2488-2489
 2490-2491
 2492-2493
 2494-2495
 2496-2497
 2498-2499
 2500-2501
 2502-2503
 2504-2505
 2506-2507
 2508-2509
 2510-2511
 2512-2513
 2514-2515
 2516-2517
 2518-2519
 2520-2521
 2522-2523
 252

[illegible]

Subject: The School of Engineering

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

[illegible]

1. What is the purpose of the document?
 2. What are the main points of the document?
 3. What are the key findings of the document?
 4. What are the conclusions of the document?
 5. What are the recommendations of the document?
 6. What are the next steps?
 7. What are the dates and times of the meetings?
 8. What are the names of the participants?
 9. What are the topics of the meetings?
 10. What are the outcomes of the meetings?
 11. What are the responsibilities of the participants?
 12. What are the deadlines for the tasks?
 13. What are the resources available for the tasks?
 14. What are the risks associated with the tasks?
 15. What are the mitigation strategies for the risks?
 16. What are the communication channels for the tasks?
 17. What are the reporting mechanisms for the tasks?
 18. What are the evaluation criteria for the tasks?
 19. What are the feedback mechanisms for the tasks?
 20. What are the lessons learned from the tasks?

1990-1991

For information only, please Tel: 01 608 8333

through independent

[illegible]

99th Congress, 1st Session, July 2, 1985

Chloroceryle alpestris (Linn.)

[illegible]

Approved for release by NSA on 08-28-2014 pursuant to E.O. 13526

100-361600-1000

[illegible]

(b)(7)(D), (b)(7)(F)